

Hồi 17**Trăm Đẳng Nghìn Cay Ngõ Chết Đi
Kỳ Duyên Hãn Thế Vẫn Đợi Chờ**

Tiểu tử ! Người đang ở đâu ?

Chàng định lên tiếng nhưng không hiểu sao chàng, nhân vật vừa gọi chàng đang lộ diện rất rõ dưới ánh sáng bập bùng của ngọn đuốc do ác nhân khi bỏ đi vô tình lưu lại.

Và nhân vật đó không phải ai xa lạ, chính là lão xa phu, người mà chàng tin rằng không hề biết võ công, là kẻ bị bọn thuộc hạ của Đổng Đại Lâm làm nhục buộc chàng phải ra tay cứu nguy !

Giờ đây, nếu lão xa phu ngang nhiên xuất hiện chốn này vào một thời điểm như thế này, ai dám bảo lão không có võ công ?

Vì quá ngỡ vực nên chàng không thể lên tiếng.

Tuy vậy, lão xa phu chính là nhân vật thuộc giới giang hồ nên rút cuộc lại cũng nhìn thấy chàng đang cố đưa cao đầu khỏi làn nước nhiệt trì .

Lão kêu:

- Người bị tra tấn đến vậy ư ?

Lão kêu chỉ để kêu nhưng xem ra lão như chưa có ý cứu mạng chàng ! Vì lão vẫn đứng yên một chỗ, không hề cất tay động chân nếu lão muốn cứu chàng !

Càng thêm nghi hoặc, chàng không đáp !

Làn nước nhiệt trì rồi cũng đến lúc hạ dần xuống .

Lão nhìn thấy chàng rõ hơn, khi thân hình chàng không còn bị làn nước nhiệt trì bao phủ ngập tràn nữa !

Và đương nhiên lão phải nhìn thấy chàng trong tình trạng trần trụi với quá nhiều vết thương bật rách da thịt ! Vì thế, lão lại kêu:

- Ôi chao ! Hãn là ai ? Có mối thù sâu nặng như thế nào mà hành hạ người đến vậy ?

Chàng vẫn không đáp dù vẫn đang đưa mắt nhìn lão.

Lão gật đầu làm ra vẻ đã hiểu:

- Ta đã lẳng lẳng bám theo người và nhìn thấy tất cả ! Bản lĩnh của hấn thật sự cao cường ! Vì không là đối thủ, ta đành bám theo từ xa và chỉ dám thập thò chờ cơ hội thuận tiện !

Lão chột lắc đầu:

- Tính đến thời điểm này, người đã bị hấn ngược đãi kể như là gần trọn một ngày ! Kiệt lực như người chắc không thể hồi đáp lại ta mấy câu ! Hà... ! Ta thấy hấn đạt nhiên bỏ chạy, không biết lúc nào hấn sẽ quay lại !

Lão bỗng háng giọng:

- E hèm... Này tiểu tử ! Thời khắc lúc này rất cấp bách, ta sẽ lập tức đưa người đi nếu người chịu đáp ứng ta mấy điều.

Lão tung người lao đến một gờ đá, nơi được ác nhân chằng néo một sợi thừng đang buộc giữ chân tả của chàng.

Lão vung tay và sợi thừng liền đứt rời ra ! Cùng với động tác này, lão hỏi:

- Xem ra người cũng biết chút ít về Cửu Môn U Minh chương ?

Chàng không đáp ! Vì dường như lão hỏi cho có hỏi, thật ra lão như đã biết chắc điều này !

Vút !

Bụt !

Lão lại chuyển thân và làm đứt sợi thừng thứ hai với câu hỏi thứ hai:

- Người đột nhiên cứu nguy cho Dĩ An Viện, phải chăng người và Dĩ An Viện có liên quan ?

Vẫn là câu hỏi cho có lệ, nên chàng không cần đáp . Vì bất kỳ ai khi nhìn thấy hành vi của chàng ở Dĩ An Viện lại không nghĩ như lão ?

Vút !

Bụt !

Sợi thừng thứ ba cũng bị lão xa phụ đoạn lìa .

- Người có bảo Thạch Thừa Phong là người của Dĩ An Viện ?

Tự thân câu hỏi đã là lời đáp, Thạch Hiểu Đông càng lúc càng nghi hoặc không biết lão xa phụ là nhân vật như thế nào ? Có hay không có thù với thân phụ chàng là Thạch Thừa Phong ?

Và lão đang muốn dẫn dắt câu chuyện đi đến đâu hoặc lão muốn chàng phải đáp ứng lão điều gì ?

Vút !

Lão dừng chân ở cạnh sợi thừng cuối cùng vừa vung tay lên lão vừa bảo:

- Như ta nghe được, lão Viện chủ Dĩ An Viện là thân phụ của Thạch Thừa Phong có thể hãy còn ở trong khu mộ tháp ! Liệu người có chịu đáp ứng là đưa ta và tiểu chủ nhân vào khu mộ tháp không ? Ta ...

Bụt !

Sợi thừng cuối cùng cũng bị lão xa phu dùng tay chặt đứt .

Chàng kêu thầm:

- "Hóa ra lão cũng thèm thuồng và muốn chiếm hữu Cửu Môn U Minh chưởng ư? Ta dù chết quyết không để lão toại nguyện"

Lời nói của lão xa phu rõ ràng hãy còn phần sau, nhưng Thạch Hiệu Đông đầu cần nghe thêm nữa để làm gì một khi chàng đã có ý nghĩ về lão xa phu như vậy ?

Khi những sợi thừng không còn chằng nẻo chàng về tứ phía nữa, trong một thoáng, chàng chỉ cần khẽ trần người về một bên là mọi chuyện kể như đã chấm dứt.

Tõm !

- Tiểu tử...

Tại chàng chỉ nghe thêm một lần nữa tiếng gọi thảng thốt của lão xa phu, rồi tất cả đều bị làn nước nhiệt trì đang vây kín thân thể chàng làm nhòa đi và không còn chút hiện hình !

Bản thân chàng cũng vậy ! Trong tâm trạng nhẹ nhõm vì được giải thoát khỏi mọi hành hạ, chàng buông xuôi tất cả và chuẩn bị cho một hành trình dài thăm thẳm về cõi U Minh, một cõi U Minh thật sự chứ không phải cõi U Minh của bọn U Minh Giáo và của ác nhân !

Vụt !

Với chút nhận thức cuối cùng, chàng cảm nhận có một hấp lực đang kéo trôi chàng chìm sâu hơn vào đáy nước ! Chỉ có một vũng nước xoáy mới có một hấp lực như thế này. Chàng nghĩ như vậy và không còn nghĩ gì thêm nữa !

Nghĩ làm gì cho vướng bận tâm tư một khi đã chấp nhận cõi chết ? !

Phụt !

- A ... a ...

Toàn thân đau nhói, tứ chi vụt căng ra, khiến các vết thương phải bật xé một lần nữa, làm cho chàng rõ ràng là đang chờ cái chết phải bật thét lên những tiếng kêu đau đớn.

Chưa hết, chất Hùng Hoàng và làn nước hã còn nóng lại tiếp tục xuyên thấu nội thể của chàng từ những vết thương, khiến chàng thêm một lần đau đớn.

Đồng thời không hiểu chàng còn đang chìm ngập trong đày nước nhiệt trì hay không mà nước không hiểu từ đâu xuất hiện cứ đổ ào ào vào toàn thân chàng. Sức nước đổ thật mạnh, mạnh đến độ làm cho các vết thương khắp thân thể chàng như bị xé rộng ra, tạo cơ hội cho chất Hùng Hoàng thấm sâu hơn vào nhục thể của chàng !

Và sau cùng, khi sức nước đang tuôn ào ào xuống đột nhiên dừng lại, toàn thân chàng bỗng đập vào đầu đó - Một chỗ thật cứng - Tạo nên một cú va đập cực mạnh !

Bộp !

Chàng liền ngất đi !

Tứ chi chàng càng lúc càng căng nhưc buộc chàng phải tỉnh lại ?

Chàng kinh hoàng nhìn quanh . Nhìn bên tả bên hữu, nhìn lên trên và nhìn luôn xuống dưới !

Bên trên là một vách đá cao ngút trời, phía dưới là một vực thẳm sâu không thấy đáy. Bên tả, bên hữu, nếu không kể vách đá đang kề cận bên người, là những khoảng không hầu như vô tận .

Chàng nhìn ra thực tại của chàng ! Chàng đang treo lơ lửng ở lưng chừng một vách núi đá !

Cao hơn chỗ chàng đang bị treo độ ba trượng là một tiểu động khẩu tối om om ! Dưới tiểu động khẩu đó một chút là một khoảng vách đá lởm chởm những tai đá sắc nhọn !

Và chính những tai đá sắc nhọn này là nguyên nhân khiến chàng phải nếm nùi bị treo lơ lửng .

Bốn sợi thừng buộc giữ tứ chi của chàng vì phải trôi theo lúc chàng cố tình lặn khỏi mỏm đá để tìm cái chết giữa ao nước nhiệt trì, giờ đây, chúng bị kẹt vào giữa những tai đá sắc nhọn khiến chàng phải treo lơ lửng giữa lừng không!

Chàng cũng lơ mờ hiểu ra sự việc !

Nước ở nhiệt trì sau khi dâng lên, đến khi hạ xuống đã cuốn chàng theo dòng nước chảy. Dòng nước đó trôi về phía nào, chàng không rõ, nhưng chắc chắn là phải trôi đến vách đá này. Chàng bị cuốn theo bị xô ra khỏi vách đá và bị rơi xuống vực .

Nếu không có những sợi thừng hãy còn buộc giữ tứ chi của chàng, có lẽ chàng giờ đây đã được toại nguyện. Rơi từ trên cao xuống đến tận đáy vực chàng không thể không chết .

Và có là may hay không một khi chàng tạm thời không chết vì tan xương nát thịt và chỉ bị treo lơ lửng như thế này ?

Nghĩ lại chàng cho rằng số của chàng thật không thể nào tránh được chuyện bị hành hạ ! Ác nhân đã hành hạ chàng, giờ đây, phải chăng là hóa công cũng muốn về hòa cùng ác nhân để hành hạ chàng theo cách khác ?

Treo lơ lửng như thế này, may mắn lắm là những sợi thừng rồi cũng bị những tai đá nhọn cắt đứt và chàng sẽ rơi xuống tiếp tục để nhận cái chết sau đó ! Kém may mắn hơn, chàng phải bị treo cho đến lúc cạn kiệt sức lực, đến lúc nắng gió đói khát quật ngã chàng và đưa chàng đi dần đến cái chết !

Tóm lại, bị treo như thế này quả nhiên là điều không may ! !

Nhắc đến gió, gió xuất hiện !

Thân hình chàng bị gió đung đưa khiến bốn sợi thừng cũng phải đu đưa !

Chỗ sợi thừng đang bị những tai đá sắc nhọn giữ lại, nhân dịp này tha hồ bị cửa qua cửa lại đến chán chê.

Bụt !

Chàng kêu thầm, không rõ là lo lắng hay hy vọng:

- Một sợi !

Gió thổi đều đều, thân hình chàng cũng đều đều đu đưa !

Bộp ! Bộp !

Lưng chàng, đầu chàng vì bị gió đung đưa mãi phải va vào vách đá.

Bụt !

Hai sợi !

Chàng lại kêu thầm và bất ngờ hoang mang.

Bởi, do đã có hai sợi thừng bị cửa đứt và là hai sợi buộc giữ hai tay nên toàn thân của chàng khi tiếp tục bị lơ lửng là lơ lửng theo tư thế đầu dưới chân trên !

Không những chỉ có vậy, toàn thân chàng đột nhiên lại xoắn tròn và gió vẫn tiếp tục đều đều thổi .

Vù... vù...

U... u... u...

Bị xoay tròn, chàng chao đảo đến hoa mắt, bị treo ngược đầu, chàng càng thêm hoa mắt và nặng mặt !

Dẫu vậy chàng cực kỳ kinh ngạc khi phát hiện ngay tầm tay của chàng, ở phía vách đá, vào những lúc mặt của chàng bị xoay vào vách đá, có một động khẩu đủ cho hai người ngồi lọt !

Chàng xoay chuyển ý nghĩ:

- "Rơi xuống, chắc chắn phải chết ! Treo mãi ở đây, trong tư thế treo ngược đầu, trước sau gì cũng chết, cố bám vào vách đá và chui vào động khẩu, may ra trước khi chết ta cũng có chút hy vọng tìm lại mạng sống"

Với ý nghĩ này chàng cố tìm cách chộp một hoặc cả hai tay vào bờ đá gần với động khẩu nhất !

Soạt ! Soạt !

Vù...

Thân hình cứ xoay tròn, trong khi một mẩu võ công cũng không còn, Thạch Hiểu Đông dù đã tận lực và gắng gượng chịu đựng cơn đau khắp toàn thân nhưng vẫn chưa chộp được vào bờ vách đá ngay động khẩu.

Đã thế...

Bụt !

- "Nguy tai ! Chỉ còn mỗi một sợi thừng đang giữ ta lơ lửng ! Cao xanh ơi cao xanh ! Đừng đùa bỡn với Thạch Hiểu Đông này nữa !"

Đúng vào lúc chàng thay đổi ý định, chỉ muốn sống chứ không muốn chết, trời già như muốn trêu người, sợi thừng cuối cùng vì không thể mang nổi trọng lượng cơ thể của chàng phải đứt rời ra !

Bụt !

Hự !

Thạch Hiểu Đông dường như hầy còn chút may mắn !

Đúng lúc sợi thừng cuối cùng bị đứt rời, cũng là lúc thân hình chàng được xoay vào diện đối diện với vách đá.

Với sự cố gắng cuối cùng, bất kể sống hay chết, chàng vươn cả hai tay chộp thẳng vào động khẩu !

Sự cố gắng của chàng vô tình như tư thế của loài cá muốn vượt chỗ cạn.

Vút !

Phịch ! Hự !

Toàn thân rơi xuống, đầu chúi vào động khẩu ở phía trong ! Còn nửa dưới, đương nhiên hãy còn đung đưa ở bên ngoài !

Ngực đập mạch vào nền đá khiến chàng cảm nhận một nỗi đau vô cùng tận.

Khấp thân thể chàng, qua lần gắng sức này các vết thương lại vỡ ra và bắt đầu rỉ rả những giọt máu !

Vẫn chưa hết nguy hiểm đâu, Tiểu Đông ! Người phải cố thêm lần nữa ! Đến khi nào người chui hẳn vào động khẩu mới được xem là an toàn ! Khi đó, dẫu có chết, người cũng có một chỗ táng thân !"

Rướn nửa người về phía trước, vươn dài hữu thủ, thu mạnh chân tả lên. Đau đớn tột cùng khắp châu thân !

- "Được rồi, Tiểu Đông ! Chỉ cần một chân bên hữu nữa là xong ! Cố lên nào !"

Rướn người thêm một lượt nữa, vươn dài tả thủ, thu luôn chân hữu lên trên ! Không có nỗi đau đớn nào sánh bằng !

Thạch Hiểu Đông vẫn nằm phục người trên nền đá và mỉm cười yếu ớt:

"Khá lắm, Tiểu Đông ! Nếu còn chút sức lực nào, người hãy bò thêm được bao nhiêu hay bấy nhiêu ! Khá lắm hà ... "

Đó là những lời tự khích lệ cuối cùng của chàng, một kẻ chỉ còn khác với xác chết vô hồn ở chỗ chàng vẫn còn thoi thóp thở !

oOo

Như một quái thú - Thân thể trần trụi, không một mảnh vải che thân, toàn thân đầy huyết tích và những vết thương ngang dọc - Thạch Hiểu Đông theo bản năng chỉ biết trườn trên nền đá lạnh và hướng về phía có mùi hương vừa xộc vào mũi.

Có khác chăng là chàng vẫn chưa mê loạn thần trí !

Chàng vừa tỉnh lại, vừa phát hiện có mùi hương và cảm nhận sự đói khát vô bờ bến đang hành hạ chàng.

Bò và trườn, bất chấp mỗi một động tác đều đem đến cho chàng một nỗi đau vô tận.

Cũng may là chàng không còn bao nhiêu sức lực ! Bằng không, với lối mà chàng đang bò vào - Chỉ là một lòng hang lồi lõm vừa nhỏ hẹp vừa dài ngoằn ngoèo, chưa chắc gì khi chàng có đó đây chân lực chàng dám bò vào - Ngoại trừ những loài độc xà hoặc những loài bò sát khác mới chịu chui như thế này .

Điều may thứ hai, từ đâu đó tít bên trong mùi hương vẫn cứ đưa ra đủ để kích thích lòng ước muốn có được cái ăn, giúp chàng trì chí và tiếp tục bò đi như quái thú !

Một làn sáng lấp loáng bỗng lọt vào mục lực của chàng.

Chàng vừa kêu thâm:

"Lại là nước... "

Bõm !

Chàng đã rơi ngay vào vũng nước !

Cũng may, đó không là nhiệt trì để có chất Hùng Hoàng và nước nóng !

Và còn may hơn thế nữa, vũng nước không sâu lắm !

Vì quá lo sợ, chàng vùng đứng dậy sau khi vô tình để toàn thân rơi cả đầu vào vũng nước.

Đứng lên được, nước chỉ cao đến ngang lưng, Thạch Hiểu Đông suýt soa kêu lên khoái trá:

- Chà... chà...! Thật là sướng khoái ! Sướng khoái chưa từng có ! Phì... phì...

Cởi bỏ được sự ám ảnh khốc liệt của nước ở Tý Ngọ Nhiệt Trì, Thạch Hiểu Đông vì muốn thỏa mãn cơn khát và muốn tìm lại tâm trạng sướng khoái đang có, chàng lại tự dầm người vào vũng nước.

Ực... ực...

Từ bên trong nội thể cho đến tận chân răng kẽ tóc, tất cả đều thấm đượm những cảm giác sướng khoái và thơ thới ! Cứ như Thạch Hiểu Đông chưa từng bị ác nhân hành hạ và chưa một lần diện đối diện với tử thần !

Hơn thế nữa, sức lực của chàng như đang quy hồi trở lại ! Dù đó không phải là chân nguyên nội lực mà bất kỳ nhân vật võ lâm nào cũng có, nhưng bấy nhiêu sức lực đó cũng đủ giúp chàng đưa mắt nhìn quanh.

Vật đầu tiên chàng nhìn thấy cũng là vật phát xuất ra mùi hương dẫn dụ chàng bò vào tận chốn này, đó là một đóa hoa đang hé hé nở, cho thấy sắc màu của hoa là màu tím sẫm !

Cơn đói vẫn đang dày vò, chàng vươn tay định chộp lấy đóa hoa !

Chàng bỗng dừng lại và dăm chiêu:

"Bình tâm nào, Tiểu Đông ! Nhỡ đây là độc hoa thì sao ?"

Chàng lại đưa mắt nhìn quanh, như muốn nhờ đó tìm được câu giải thích cho chàng biết đây là độc hoa hay không phải độc hoa .

Quả nhiên, dù đây chỉ là sự tìm kiếm hú họa, chàng lại tìm được lời giải thích .

Có ai đó đã khắc mấy chữ ở trên vách đá, phía bên tả của chàng:

"Địa Linh Chi Mạch: Hoán cân đổi cốt - Cải tử hoàn sinh !"

Bên cạnh lại có hàng chữ:

"Địa Linh Tử Nhiệt Hoa: một Hoa Giáp một lần tiết dịch. Một giọt cho một Giáp Tý công phu . "

Và ở dưới cùng, phần hạ khoản có một dòng chú giải:

"Khi Tử Nhiệt Hoa toát hương là sắp tiết dịch . Đừng hủy hoại vật chi báu bằng không, Chi mạch không còn là Địa Linh !"

Vốn đã từng có một thân võ học hơn người Thạch Hiểu Đông càng đọc càng thấy khắp người như nổi gai.

Vì chàng thừa biết thế nào là công phu nội lực của một Giáp Tý chân nguyên ! Đến nội tổ của chàng danh lừng vũ nội cũng chưa chắc có được một Giáp Tý công phu tu vi ! Và giờ đây, giá như chàng có được cơ duyên uống được một giọt gọi là dịch của Địa Linh Tử Nhiệt Hoa, phần công phu tu vi của chàng đã bị ác nhân phế bỏ không thấm vào đâu so với chỗ nội lực mà chàng sẽ đắc thủ i Khi đó, đừng nói là chàng có thể rửa được hận mà đến việc truy tìm hung thủ và báo phục mối phụ thù, chàng chắc chắn sẽ có thừa năng lực !

Chỉ cần xem lại một việc, liệu chàng có hưởng được cơ duyên đó hay không ?

Như lời chú giải có ghi: Khi Tử Nhiệt Hoa toát hương là hoa sắp tiết dịch !

Thạch Hiểu Đông vì ngửi được hương của hoa mới bò đến tận chỗ này ! Thời gian để chàng bò đến nơi này với sức lực hầu như cạn kiệt, tính ra không phải ngắn.

Vậy, dịch họa đã tiết ra hay chưa ? Nếu đã tiết ra rồi và đương nhiên dịch đó đã hòa lẫn nước ở Địa Linh Chi Mạch, phải chăng chàng không có phần hưởng thụ cơ duyên hân hữu đó ? Và như vậy, liệu chừng vừa uống khá nhiều nước ở Địa Linh Chi Mạch, bấy nhiêu đó có chút công hiệu nào giúp chàng phục hồi dù chỉ bằng khi chưa bị phế bỏ võ công hay không ?

Chàng trầm cầu khẩn trong nỗi niềm hoang mang:

- Không lẽ trời già quá cay nghiệt, không cho ta chút hy vọng mỏng manh nào ngoài việc tạo cơ cho ta vào đây rồi lại thất vọng bỏ đi ?"

Nhìn đóa hoa tím sẫm vẫn hé hé mở, một dấu hiệu mơ hồ không hề cho chàng biết là Tử Nhiệt Hoa đã tiết dịch hay chưa, chàng tiếp tục nôn nao để rồi thậm suy tính:

- "Ta đã mấy phen suýt chết nhưng lại không chết, đó chẳng phải là ta đã qua được Hoàng Thiên ưu đãi rồi sao ? Cứ cho ta đã đến muộn, dịch của Tử Nhiệt Hoa đã hòa lẫn vào nước Địa Linh Chi mạch, và cứ cho là nước ở Địa Linh Chi Mạch không hề có năng lực giúp ta phục hồi chân nguyên, ta hãy còn thừa thời gian và thừa nhẫn nại đến luyện lại công phu kia mà ! Chỉ cần lời ở trên vách đá kia hoàn toàn đúng với sự thật, đã đủ cho ta rồi. Với diệu dụng hoá cân đối cốt và cải tử hoàn sinh, Cửu Độc U

Minh trong nội thể của ta chắc chắn sẽ bị tiêu trừ hoàn toàn. Còn nữa, nếu ta cứ dầm mình trong nước Địa Linh Chi Mạch vừa khổ luyện công phu, không lẽ ta không có được một nội lực như trước trong vòng một hai hoặc ba năm sao ? Luyện công trong Địa Linh Chi Mạch đương nhiên sẽ mau chóng thành tựu hơn là luyện công ở những nơi khác ! Hừ ! Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn kia mà ?"

Nghĩ thì nghĩ vậy, chỉ là để tự trấn an và tự khích lệ bản thân thể thôi, Thạch Hiểu Đông có phần phấn kích khi nhìn thấy đóa Địa Linh Tử Nhiệt Hoa đang tự lay động từng cánh hoa một .

"Nào, mở ra Tử Nhiệt Hoa ! Hãy tiết dịch đi nào ! Người đừng làm ta thất vọng, đừng lay động rồi tàn đi chúng tỏ dịch hoa đã tiết ra ! Nở nào, nở ra nào Tử Nhiệt Hoa !"

Chàng cứ như kẻ phát cuồng, vừa thâm bảo Tử Nhiệt Hoa nở ra vừa chồm hẳn người về phía trước ! Và đến lúc này, chàng đang chú mục nhìn vào Tử Nhiệt Hoa đang kề sát miệng, như thể chàng sẵn sàng nuốt chửng lấy Tử Nhiệt Hoa nếu thật sự Tử Nhiệt Hoa đã tiết dịch từ lâu rồi !

Tuy nhiên, Hoàng Thiên hầu như không bao giờ phụ lòng kẻ có tâm, Tử Nhiệt Hoa sau một lúc tự lay động đang từ từ nở hẳn ra như ước nguyện của chàng !

Và kia, khi Tử Nhiệt Hoa nở đủ to, giữa nhụy hoa là một giọt nước óng ánh, tròn vành vạnh khẽ chao qua chao lại theo độ rung động của Tử Nhiệt Hoa !

Đến lúc đó, chàng phát hoảng:

- "Ta đưa miệng vào hút lấy dịch hoa chí báu hay chờ nó tự rơi xuống ? Dịch hoa sẽ rơi về phía nào ? Ta có nên chạm tay vào và nghiêng Tử Nhiệt hoa cho dịch hoa rơi vào miệng ta hay không ? Làm thế nào bây giờ ? Nhỡ dịch hoa rơi xuống và ta không kịp há miệng hứng lấy, chẳng phải uổng phí lắm sao ?"

Cũng may, chàng kịp thời bình tâm lại, nhất là khi chàng nhìn thấy câu chú giải ngay bên cạnh . Lời chú giải ghi rõ:

"Đừng hủy hoại vật chí báu, bằng không, Chi Mạch không còn là Địa Linh."

Chàng nghĩ:

- "Nếu ta chạm tay vào tức là đã hủy hoại Tử Nhiệt hoa ! Không được ! Đã có phúc phận tự khắc ta được hưởng ! Huống chi, câu nói Chi Mạch không còn là Địa Linh chẳng phải ám chỉ Dịch Hoa chắc chắn sẽ rơi về phía ta đang đứng là phía có vũng nước Địa Linh Chi Mạch sao ?"

Thức ngộ điều này, chàng lập tức thôi hoang mang ! Vả lại, đúng như chàng vừa nghĩ, đã có phúc phận tự khắc chàng sẽ được hưởng !

Và rồi, đến lúc đóa Tử Nhiệt Hoa chợt chao nghiêng thật nhẹ nhàng !

Mọi việc diễn ra vừa lạng lẽ vừa gọn nhẹ ! Chỉ trong chớp mắt, những gì là nôn nao, những gì vừa tạo thành những chuyển động đều qua đi thật chóng vánh.

Tử Nhiệt Hoa thôi lay động .

Thạch Hiểu Động thôi nôn nao !

Chàng hiện đang ngồi xếp bằng dưới vũng nước Địa Linh Chi Mạch để nước ngập ngang cổ, ung dung thổ nạp, chờ nội khí phát sinh để dẫn lưu khắp châu thân nội thể !

Địa Linh Chi Mạch đúng là dược vật diệu dụng ! Toàn thân chàng, những vết thương hầu như không còn đỏ hoen hoén vì rỉ máu nữa ! Sự đói và khát đã không còn hành hạ chàng nữa ! Bằng chứng là chàng vẫn mãi mê tọa công và quên đi cả thời gian lẫn không gian, quên đi mọi sự đau đớn đã từng làm chàng cứ chết đi rồi sống lại ?

oOo

Mãn nguyện với chân nguyên nội lực hoàn toàn sung mãn ngoài dự liệu, Thạch Hiểu Động bắt đầu thám sát toàn bộ địa điểm có chứa Địa Linh Chi Mạch và Địa Linh Tử Nhiệt Hoa ! Và chàng tìm hiểu được nhiều điều thật sự bí ẩn !

Chàng lưu lại một thời gian nữa để hy vọng thấu triệt hai chiêu đệ ngũ và đệ lục Cửu Môn U Minh chưởng ! Thấu triệt và vận dụng nhuần nhuyễn vào Phi Vân công phu . Biến công phu của chàng thành một môn công phu khác hẳn, lợi hại hơn Phi Vân công phu và biến ảo hơn công phu U Minh.

Thời gian dần trôi...

Hồi 18

Dùng Võ Học Thu Phục Nhân Tâm

Thủ Đoạn Khó Lường U Minh Giáo

Thiếu Lâm tự, từ bao đời nay phái Thiếu Lâm luôn được xem là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên ! Vì thế, chuyện Thiếu Lâm phái thường xuyên bị nhiều kẻ dạ hành nhân với hành tung cực kỳ bí ẩn muốn tìm cách đột nhập vào để đánh cắp chân kinh bí kíp là những chuyện không có gì là lạ đối với toàn bộ tăng nhân trong Thiếu Lâm tự.

Do đó, khác với Dĩ An Viện là nơi không xem trọng việc bế phòng nhưng vẫn được giới giang hồ liệt vào hàng bất khả xâm phạm, Thiếu Lâm phái tuy cùng được kể là nơi trọng địa của võ lâm nhưng đó là nhờ toàn bộ tăng nhân ở Thiếu Lâm tự, ngày cũng như đêm luôn cẩn mật tuần phòng ! Để nội bất xuất và ngoại bất nhập !

Đệ tử Thiếu Lâm phái không hề lơ là trong việc cảnh giác cho dù có những khoảng thời gian dài không hề có bất kỳ đạo tặc nào lâm le muốn xâm nhập.

Thiếu Lâm phái vẫn là trọng địa của võ lâm Trung Nguyên .

Thế nhưng, đúng vào một đêm như đêm nay, không hiểu tại sao đích thân phương trượng Thiếu Lâm phái là Giác Hải đại sư lại tham gia vào việc tuần phòng ?

Chúng đệ tử Thiếu Lâm phái đời thứ hai và đời thứ ba ít nhiều cũng phải tự hỏi như vậy ?

Thái độ nôn nóng khác thường của Giác Hải đại sư khiến tình thế đêm nay bỗng trở nên khẩn trương!

Và đệ tử Thiếu Lâm phái lại tự hỏi:

- "Không lẽ phương trượng được ai đó mật báo tin khẩn và đêm này có cao thủ thượng thặng tìm cách đột nhập để trộm kinh ? "

Là tự hỏi để đánh tan sự hiếu kỳ, chứ thật ra đệ tử Thiếu Lâm phái ai cũng mong rằng sẽ được phương trượng cho một lời giải thích !

Tuy nhiên, Giác Hải đại sư dù đang nôn nóng nhưng việc mở miệng để nói để giải thích thì không vẫn hoàn không !

Do đó, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, đệ tử Thiếu Lâm phái lại tìm cách suy đoán !

Khi Giác Hải đại sư xuất hiện gần Tầng Kinh Các, đệ tử Thiếu Lâm phái đoán:

- Đúng là sẽ có cao thủ tìm cách đột nhập để trộm chân kinh !
Bọn đệ tử ở đó vội gia tăng sự bố phòng hầu tránh việc sơ sẩy !
Lúc Giác Hải đại sư xuất hiện gần khu vực Phật Tổ Đường, đệ tử Thiếu Lâm lại đoán:

- Ở Phật Tổ Đường dù không tàng trữ chân kinh nhưng Xá Lợi Phật là bảo vật trấn sơn, không lẽ đêm nay Phật Tổ Đường lại có chuyện nghiêm trọng ?

Đệ tử ở đó càng thêm tăng cường sự cảnh giác .

Tự trung, Giác Hải đại sư đêm nay có rất nhiều thái độ thật lạ lùng khi toàn sơn môn Thiếu Lâm phải bị đặt trong tình thế hết sức khẩn trương !

Sau cùng, lúc canh ba sắp điểm, Giác Hải đại sư với sự nôn nóng đến cực điểm bỗng di chuyển thật nhanh về phía hậu sơn.

Vút !

Đại sư đến nơi đúng vào lúc có tiếng niệm phật chợt vang lên:

- A di đà phật ! Cửa phật là chốn tôn nghiêm chỉ phù hợp cho việc thanh tu trai giới, không phải nơi để ngoạn thủy du sơn ! Mong thí chủ mau mau dừng bước và quay lại !

Một giọng trầm trầm liền vang lên để phát ra một câu thật mơ hồ khó hiểu:

- Đoan ngộ khởi phát u minh loạn !

Giác Hải đại sư vội tăng thêm cước lực để mong kịp thời hiện thân hầu tránh những điều đáng tiếc sẽ xảy ra !

Tuy nhiên, âm thanh đã phát ra câu niệm phật lại lên tiếng, trước khi Giác Hải đại sư kịp ngăn cản:

- Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ ! Thí chủ mau mau tỉnh ngộ !

Nhân vật nọ lên tiếng, biểu lộ sự sửng sốt:

- Đại sư:

Giác Hải đại sư vừa đến nơi liền nói luôn một thôi dài:

- Tung Sơn nhị phái hiệp Dĩ An ! Bần tăng là Giác Hải có phần chậm bước ! Thí chủ hãy đi theo lối này ! Phổ Viên ! Người cứ ở lại đây và chu toàn phận sự ! Chuyện vừa xảy ra, người không được hờ môi nói cho ai biết, nhớ chưa ?

Đệ tử Thiếu Lâm phái là Phổ Viên, từ lúc thấy đích thân phương trượng xuất hiện cứ luôn bồn thần nôn nao, nhất là khi nghe từ miệng phương trượng cũng nói ra một câu không kém phần mơ hồ như nhân vật che kín chân diện kia đã đường đột xuất hiện ở khu vực hậu sơn.

Giờ đây, nghe phương trượng căn dặn như vậy, Phổ Viên đưa mắt nhìn theo hai bóng nhân ảnh xa dần và thâm hoang mang:

- "Hóa ra không phải phương trượng đề phòng địch nhân lên xâm nhập ? Ngược lại, đích thân phương trượng lại đưa người không rõ tung tích đi vào bốn phái, chuyện này là thế nào đây ? Phương trượng bị cưỡng ép hay là cố tình phạm vào cấm điều của bốn giáo ? Ta nên vâng lệnh phương trượng hay cứ tìm đến và bẩm báo với chư vị sư thúc bá ? Chậc ... chậc... ! Trái lệnh cũng bị xử phạt, mà không trái lệnh nhờ có chuyện không hay xảy ra, Phổ Viên ta cũng khó gánh nổi trọng trách ! Làm sao bây giờ ?"

Đang khi Phổ Viên đắn đo mãi về điều khác thường này, Giác Hải đại sư lại lặng lẽ đi trước, mở đường cho nhân vật kia vẫn còn che kín chân diện đã theo chân !

Vòng vèo một lúc khá lâu, theo những lối tắt chỉ có Giác Hải đại sư biết và không bị đệ tử Thiếu Lâm phái phát hiện, cả hai dừng lại trước một bình đài đứng chơ vơ tại lưng núi Thiếu Thất !

Ngó trước ngó sau như sợ có người trông thấy, Giác Hải đại sư khẽ lên tiếng:

- Họ ở trên kia ! Bần tăng lên trước đây !

Vút !

Bình đài cao năm trượng, Giác Hải đại sư vẫn ung dung tung người nhảy lên !

Lướt nhảy đầu của đại sư chi đạt xấp xỉ ba trượng ngoài ! Những tướng đại sư vì không đủ lực phải rơi trở lại, nào ngờ hai ống tăng bào của đại sư đúng lúc đó đã quật ra.

Phạch! Phạch !

Theo cử động này, thân hình của đại sư liền chững lại ! Sau đó, hai cước chân của đại sư bỗng giẫm đạp lên nhau và lập tức toàn thân của đại sư lại tiếp tục tung bỗng lên cao.

Vút !

Đưa mắt nhìn theo, nhân vật che kín chân diện nọ lẩm bẩm:

- Thiết Tụ Thần Công ! Đăng Bình Bát Bộ ! Tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái quả danh bất hư truyền !

Từ trên bình đài nhìn xuống, Giác Hải đại sư lại nôn nóng khi đưa tay vẫy vẫy, ra hiệu cho nhân vật kia.

Hít một hơi dài để vận tụ nội lực, nhân vật nọ sau khi đã ước lượng độ cao lo liền nhún chân lao vút lên !

Vút !

Cũng như Giác Hải đại sư, nhân vật nọ khi đạt độ cao ngoài ba trượng toàn thân liền chững lại !

Và khác với Giác Hải đại sư đã dùng công phu Thiết Tự để giữ nguyên thân hình. Sau lại dùng Đăng Bình Bát Bộ để vượt tiếp độ cao còn lại, nhân vật nọ khẽ dùng hữu chưởng ấn vào vách đá .

Bằng động tác này, nhân vật nọ chứng tỏ một điều: bản lãnh không bằng Giác Hải nên không dám lạng không giữ nguyên thân hình ! Tuy thế, sự lợi hại của nhân vật đó không vì thế mà kém đi .

Mũi giày của nhân vật nọ ngay lập tức cũng được điểm luôn vào vách đá . Mượn lực này, thân hình của nhân vật nọ khẽ xoay vòng và vọt thẳng lên cao một lượt nữa .

Vút !

Do phải điểm chân vào vách đá để mượn lực nên lần lao vọt này của nhân vật nọ đã tự đưa thân hình bay chếch ra ngoài và phải cách xa mặt bình đài gần nửa trượng .

Bù vào chỗ kém này, nhân vật nọ khi lao vọt lên lại vượt khỏi mặt bình đài những nửa trượng !

Lợi dụng độ cao dư thừa này, thân hình của nhân vật nọ khi tự xoay vòng hoàn toàn là cố ý . Chính sự xoay vòng, đã tự đưa nhân vật nọ khi hạ xuống lại hạ chếch về phía bình đài !

Do đó, nhân vật nọ rất cuộc cũng nhẹ nhàng hạ thân ngay trên mặt bình đài cao năm trượng !

Có ai đó khẽ cất giọng tán dương:

- Vân Long Tam Hiệp và Nhất Hạc Xung Thiên, thân pháp của chưởng môn thật lợi hại !

Tự cởi bỏ chân diện nhân vật nọ khẽ thở dài:

- Vô lượng thọ phật ! Bần đạo buộc phải tự bêu xấu, làm trò cười cho chư vị mà thôi ! Hà... ! So với Thiết Tự Thần Công và Đăng Bình Bát Bộ của chư vị, bần đạo thật là ...

Tiếng nói của Giác Hải đại sư bỗng vang lên, như ngăn lời khiêm tốn của nhân vật nọ:

- Thanh Mộc đạo huynh đến được là hay rồi . Bần tăng chờ mãi, lòng nóng như lửa đốt !

Trên bình đài, phần dựa vào vách núi là một thạch động . Từ trong thạch động, giọng nói tán dương lúc này lại vang ra:

- Đạo trưởng chưởng môn đến chậm hẳn phải có nguyên do ? Nhị vị chưởng môn vào trong này hãy nói ! Đã mượn lắm rồi !

Thanh Mộc đạo trưởng - Là nhân vật che kín chân diện - Vừa cùng Giác Hải đại sư đi vào thạch động vừa bắn khoăn:

- Vô lượng thọ phật ! Sau câu chuyện ở Dĩ An Viện, bản đạo cứ nghe ngóng mãi nhưng vẫn không biết Thẩm đại hiệp và chư vị đệ muội ẩn ở đâu ? Lần này, nếu không có Giác Hải phật huynh điểm chỉ và cho lệnh triệu hồi, có lẽ bản đạo cũng không ngờ cả tứ vị cùng hiện diện ở Thiếu Lâm.

Lấy ánh sao đêm thay đèn, giọng nói của Thẩm Như Bích, đại đệ tử của lão Viện chủ Dĩ An Viện lần đầu tiên lên tiếng:

- Đạo trưởng dùng chỉ hai chữ triệu hồi khiến Thẩm mỗ thêm hổ thẹn . Nếu không vì đại cục võ lâm và vì lo cho sinh mạng của gia sư, Thẩm mỗ thà chết cho xong, nào cam chịu cảnh thậm thụt lén lút như phường bại hoại !

- A di đà phật ! Thẩm đại huynh chớ vội chán nản ! Không phải bản tăng và Thanh Mộc đạo huynh đã cùng đến với chư vị đây sao ? Huống chi U Minh Giáo... Hà... !

- Vô lượng thọ phật ! Giác Hải phật huynh đã định liệu như thế nào về mệnh lệnh kỳ quặc của U Minh Giáo ?

- A di đà phật ! Bản tăng nào đã có chủ trương ? Do vậy, chúng ta mới có lần ngồi với nhau một cách thâm kín như thế này. Thẩm đại huynh đã nghĩ ra kế sách nào khả thi chưa?

Dần dần nhìn tỏ mặt nhau, Thanh Mộc đạo trưởng đưa mắt nhìn chăm chú vào nam nhân vật trước mặt !

Thẩm Như Bích, Dư Như Xích, Tạ Như Hoàng, Đoàn Như Hồng Bạch, ba nam một nữ đều là đệ tử của lão Viện chủ Dĩ An Viện ! Đã hơn một tuần trăng không gặp lại, sắc diện của bốn nhân vật này tuy có phần mệt mỏi nhưng không vì thế mà kém đi dũng khí và đởm lược !

Được Giác Hải đại sư mách trước và chỉ cho mật khẩu liên lạc, Thanh Mộc đạo trưởng những tưởng sẽ được nghe ngay chủ trương và biện pháp để đối phó với U Minh Giáo. Nào ngờ lại nghe Thẩm Như Bích hỏi:

- Đạo trưởng có quyết định thế nào đối với việc U Minh Giáo đem Cửu Môn U Minh chưởng phổ biến cho mỗi phái một chiêu và chỉ dành riêng cho một người ở mỗi phái ?

Thanh Mộc lúng túng:

- Bản đạo đã từng nghĩ ...

Dư Như Xích trấn an:

- Đạo trưởng xin cứ nói ! Dù hay dù dở, với nhận định của mỗi người chúng ta sẽ thấu hiểu rõ hơn ý đồ của U Minh Giáo !

Thanh Mộc thở ra:

- Như Dĩ An Viện của chư vị thì dễ, vì đã sẵn có mối hận diệt môn đối với U Minh Giáo. Riêng tề phái, nhị sư đệ Thanh Hà thì tán thành, còn tam sư đệ lại cực lực phản đối, bản đạo tuy là đại sư huynh và là chưởng môn nhân cũng không biết phải nghe theo ai trong hai sư đệ !

- Quan trọng là chủ kiến của đạo trưởng ! Đạo trưởng nghĩ thế nào ?

Nghe Tạ Như hoàng hỏi thẳng như vậy Thanh Mộc đạo trưởng tìm cách lẩn tránh:

- Vô lượng thọ phật ! Phải chi lão Viện chủ không bị thất tung, việc đối phó với U Minh Giáo có khi sẽ dễ dàng hơn !

Thẩm Như Bích chờ mãi vẫn không rõ Thanh Mộc nghĩ gì, bèn nói:

- Đạo trưởng khó nói cũng phải ! Cửu Môn U Minh chưởng lợi hại như thế nào, ai ai cũng rõ ! Bỗng dưng có người tự nguyện trao cho, dù chỉ là một chiêu trong chín chiêu U Minh Chưởng, đến Thẩm mô cũng phải cảm kích và sẵn sàng tiếp nhận !

Tạ Như Hoàng tiếp lời:

- Hướng chi, theo lời đồn đại trên giang hồ, khẩu quyết kinh văn của Cửu Môn U Minh chưởng không tầm thường như các công phu khác của các phái khác ! Tự thân Cửu Môn U Minh chưởng cũng là nội công tâm pháp . Với chỉ một đoạn kinh văn của một chiêu, gặp người có tâm cơ mẫn tiệp, đoạn kinh văn này chắc chắn sẽ giúp cho công phu bản thân tăng tiến ! Và không chừng nhờ đó, nội công tâm pháp của mỗi phái lại được bồi bổ và để lại cho hậu thế những sở học cao hơn một bậc ! Chẳng trách các phái vừa nghe đề xuất của U Minh Giáo đều có ý vô vấp, ưng thuận !

Thanh Mộc thoáng đỏ mặt và tìm cách chống chế:

- Điều lợi đó, dĩ nhiên bản đạo đã nhìn ra và ngoài nhị sư đệ mười phần đủ mười đã tỏ vẻ ưng thuận, bản đạo thân là chưởng môn đương nhiên cần phải suy xét nhiều hơn ! Vả lại, đến hạn tiết Trung Ngươn các phái mới đến lúc phải phúc đáp ! Tạ tứ đại hiệp khoan cười chê bản đạo vội !

Thẩm Như Bích lo sợ làm hỏng cuộc mật đàm đêm nay, vội lừ mắt nhìn tứ đệ !

Liếc nhìn Giác Hải đại sư, Thẩm Như Bích chợt hỏi Thanh Mộc:

- Khi phương trượng Giác Hải tìm đến, đạo trưởng đã nghe những nghĩ suy của đại sư chưa ?

Thanh Mộc gật nhẹ đầu:

- Bản đạo có nghe qua !

Thẩm Như Bích cũng gật đầu:

- Nghĩa là đạo trưởng đã rõ ! Thông thường, hòn đá ném đi hòn chì ném lại, U Minh Giáo có lợi gì khi đem công phu bản thân trao cho cửu đại phái ?

Thanh Mộc đáp:

- Như lời của lão phu nhân minh định: U Minh Giáo chỉ muốn võ lâm Trung Nguyên cùng tăng tiến về võ học.

Và khi Cửu đại phái rốt cuộc có chung một nguồn gốc là từ Cửu Môn U Minh chưởng, tất cả đều là huynh đệ tạm gọi là đồng môn, mọi tranh chấp sẽ không còn, giang hồ sẽ bình tịnh phẳng lặng như mặt nước hồ thu.

Đoàn Như Hồng Bạch không giấu được tiếng cười khẩy:

- Hừ ! Năm ngón tay dù chung một bàn tay cũng có ngón ngắn ngón dài ! Chuyện ở các phái đôi khi xuất hiện hạng phản đồ, đó là sự thật hiển nhiên ! Liệu Cửu đại phái có vì Cửu Môn U Minh chưởng để xem là đồng môn hay không còn chưa chắc chắn, nói gì đến việc giang hồ sẽ bình tịnh, không còn tranh chấp !

Thẩm Như Bích nghiêm giọng:

- Hãy khoan nói đến việc U Minh Giáo sau này sẽ đến từng phái kể lễ ân tình và đưa ra những đòi hỏi, đạo trưởng thử nghĩ xem, liệu các phái có vì nghĩ đến việc tịnh tiến võ học của mỗi phái rồi xảy ra tranh giành, tìm cách chiếm hữu những chiêu tuyệt học U Minh của những phái khác không ? Vả lại, giậu đổ bìm leo, nhị phái Võ Đang và Thiếu Lâm ở ngôi cao đã lâu, bảy phái còn lại làm gì không muốn môn phái của họ chiếm được địa vị độc tôn từ lâu ở trong tay hai đại phái này ?

Thanh Mộc ngó người nhìn Thẩm Như Bích không chớp mắt:

- Thẩm đại hiệp nghĩ chuyện đó có thể xảy ra sao ?

Thẩm Như Bích cười nhẹ:

- Lấy việc của bốn viện mà suy, Thẩm mỗ hầu như tin chắc như vậy !

Dư Như Xích rít khế:

- Lâu nay Dĩ An Viện chỉ vì mọi người chứ không vì bản thân ! Mỗ đã tưởng các phái ngưỡng mộ Dĩ An Viện là vì nghĩa cử, không vì bản lãnh của bốn viện ! Nào ngờ, khi U Minh Giáo tìm cách gây hấn bằng những lời vu khống ít nhất có hai phái muốn bốn viện phải bị U Minh Giáo diệt trừ ! Chuyện này chắc chắn sẽ được lập lại nếu quý phái Võ Đang hoặc Thiếu Lâm bị U Minh Giáo xem là cừu địch?

Thanh Mộc hoang mang:

- Phải chăng theo chư vị, đây chính là ý đồ của U Minh Giáo ?

Giác Hải đại sư cúi đầu:

- A di đà phật ! Bần tăng đã nghi ngờ như vậy ?

Thanh Mộc bối rối:

- Vậy chúng ta phải làm gì để ngăn chặn điều này ?:

Thấm Như Bích đáp:

- Huynh đệ mỗ sẽ tìm cách lần lượt thuyết phục các phái, chớ để U Minh Giáo lừa phỉnh và cho vào tròng ! Hiệp lực của các phái, không lẽ tất cả không đủ sức đương đầu với U Minh Giáo ?

Thanh Mộc thở dài:

- Đương đầu hay không đương đầu, chúng ta đừng bàn vội ! Bần đạo còn chưa nghĩ ra cách nào để chối từ khi chỉ không bao lâu nữa là đến hẹn phải phúc đáp với lão phu nhân U Minh Giáo ! Hà... ! Người ngoài còn dễ, khó là khó ở nhị vị sư đệ vẫn cứ muốn tán thành.

Dư Như Xích lên tiếng:

- Đạo trưởng là chưởng môn, theo mỗ, nếu thuyết phục không được lệnh đệ thì dùng uy quyền để ra lệnh !

Giác Hải đại sư gạt đầu:

- Không sai ! Có nhiều việc đôi khi không cần phải thương lượng ! Như chuyện đêm nay, bần tăng nào dám nói cho ai biết.

Thấm Như Bích tán thành:

- Càng kín kẽ càng hay ! U Minh Giáo đang tìm cách thu phục nhân tâm, chúng ta hành sự không khéo, khó tránh khỏi những nghi kỵ !

Họ Thấm vừa dứt lời, từ trên sườn núi có giọng nữ nhân vang xuống ...

Hồi 19**Bọn U Minh Bất Ngờ Xuất Hiện
Lại Lịch Thần Bí – Chung Võ Công**

Hừ, đã biết như vậy sao các người còn lén lút hành sự ?

Giác Hải đại sư thất kinh:

- A di đà phật ! Đây là cấm địa của bản phái, nữ thí chủ sao đường đột xâm nhập ?

- Ha... ha... ha ... ! Khắp Trung Nguyên này, có nơi nào mà bốn giáo không được quyền đặt chân đến ?

Vút ! Vút !

Bình đài vốn rộng bỗng trở nên chật hẹp khi cùng một lúc có đến mười nữ nhân xuất hiện.

Thẩm Như Bích hoang mang:

- Nha đầu Tiểu Mai và Cửu Môn Hộ Pháp !

Ả Tiểu Mai cười khinh khỉnh:

- Không sai ! Bọn ta vốn truy tìm tung tích các người ! Không ngờ các người lại to gan náu mình dưới trướng Thiếu Lâm phái !

Quay sang Giác Hải, ả hỏi:

- Đại sư có biết hành động này của đại sư sẽ đưa đến cho Thiếu Lâm phái một hậu quả như thế nào không ?

Đưa mắt nhìn Thanh Mộc, ả lạnh giọng:

- Còn đạo trưởng, người không thức thời như đạo trưởng liệu Võ Đang phái có còn xem đạo trưởng là chưởng môn không ?

Ả cười ngạo mạn:

- Ha... ha... ha... ! Hay thật đấy ! Mật khẩu thật là hay ! Đoan Ngọ Khởi Phát U Minh Loạn - Tung Sơn Nhị Phái Hiệp Dĩ An ! Ha... ha... ha...

Sáu người đương diện không một ai bảo ai cùng rúng động ! Chuyện dùng mật khẩu để nhận diện là chuyện cực kỳ bí ẩn, sao U Minh Giáo lại tỏ tường !

Họ nhìn nhau dò hỏi !

Giác Hải lắc đầu tỏ ý chưa hề nói cho ai biết ngoài Thanh Mộc !

Thanh Mộc bối rối và không biết phải giải thích như thế nào.

Trong khi đó, Tiểu Mai vẫn giữ dáng vẻ ung dung, như không xem sáu người ngay trước mặt ra gì:

- Nếu chư vị không còn lời gì để nói nữa hãy chuẩn bị tự vệ đi ! Tử Lệnh Bài đây !
Keng !

Bằng một thủ pháp cực kỳ chuẩn xác, ả Tiểu Mai sau khi vung tay, một tấm thiết bài có khắc hình khô lâu liền cắm vào nền đá, ngay phía trước sáu nhân vật nọ ! Độ chuẩn xác của ả còn phải kể đến việc tấm thiết bài được cắm như có tay người đặt để ! Hình khô lâu được khắc trên Tử Lệnh Bài được nằm thuận chiều, đang nhe hai hàm răng trắng nhớn như đang cười dọa bọn Giác Hải đại sư !

Nhìn thấy Tử Lệnh Bài, nghĩ lại truyền thuyết đã có cách đây hai trăm năm khi U Minh Thần Quân gây đại loạn cho giang hồ, Thẩm Như Bích bật kêu lên:

- Đề phòng Cửu Độc U Minh có trên Tử Lệnh Bài !

Tiểu Mai cười miệt thị:

- Người yên tâm ! Bổng giáo chỉ muốn dùng uy trị người nên không dụng độc ! Người đã chuẩn bị xong chưa ? Ta ra tay đây !

Không kềm nén được sự phẫn hận, Đoàn Như Hồng Bạch bất ngờ lao ra:

- Nha đầu ! Ta không sợ ngươi đâu ! Đờ !

Vút !

Vù... vù...

Tiểu Mai đánh giọng:

- Tốt ! Người là kẻ đầu tiên phải chết ! Đờ !

Vù... vù...

Thẩm Như Bích lần thứ hai kêu lên đề tỉnh:

- Ngũ muội hãy cẩn trọng với Di Hoa Tiếp Mộc !

Tiểu Mai quát át đi:

- Đệ nhất chiêu Cửu Môn U Minh này !

Ào ... Ào ...

Ầm !

Hự !

Đoàn Như Hồng Bạch vì ngại thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc như Thẩm đại sư huynh đã từng nếm mùi thất bại nên nào dám tận lực ra chiêu ! Nào ngờ, ả Tiểu Mai lại dùng

Cửu Môn U Minh chưởng, không phải Di Hoa Tiếp Mộc, nội lực của ả được vận dụng nhiều hơn nên hậu quả lợi hại hơn.

Thấy ngũ muội ngay chiêu đầu đã bị đả bại, Thẩm Như Bích lao đến .

Vút !

- Nha đầu ! Tiếp chiêu !

Vù...

Tiểu Mai lạnh lùng buông tiếng:

- Cửu Môn Hộ Pháp ! Lên !

Vút ! Vút !

Biết trước thế nào cũng xảy ra điều này, năm nhân vật còn lại kể cả Đoàn Như Hồng Bạch vừa bị chưởng thương không nhẹ, cùng liên thủ ra chiêu ! Họ quyết không để Cửu Môn Hộ Pháp, chín ả phân tán họ như lần ở Dĩ An Viện.

Tất cả cùng hậm hực gầm lên:

- Bọn nữ yêu ma U Minh ! Đỡ ! Đỡ !

Vù... vù...

Ào... Ào...

Trên bình đài vốn bình lặng giờ phải biến thành một đấu trường.

Tiếng la hét nạt nộ với bao tiếng chạm kinh lập tức làm náo động cả góc trời .

Điều này dường như cũng là niềm hy vọng của Giác Hải đại sư . Vì chính Giác Hải đại sư gầm to nhất:

- Ngã phạt từ bi ! Hành vi của U Minh Giáo, tệ phái Thiếu Lâm nhất định sẽ xem là đại địch ! Xem chiêu !

Vù...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Trong khi đó, Thẩm Như Bích hoàn toàn không là đối thủ của ả Tiểu Mai .

Thẩm Như Bích liên tục bị chấn lùi sau mỗi loạt chiêu của đối phương:

- Đệ ngũ Cửu Môn U Minh chưởng ! Đỡ !

Vù ...

Ào... Ào ...

Ầm !

- Đệ thất Cửu Môn U Minh chưởng ! Đỡ !

Vù... vù ...

Ào... Ào ...

Ầm !

Và cuối cùng, khi Thẩm Như Bích hoàn toàn kiệt lực, ả Tiểu Mai cười lên lãnh lớt:

- Ha... ha... ha... ! Đệ bát chiêu ! Nạp mạng đi nào !

Vù ...

Giác Hải đại sư bất ngờ găm vang:

- Nữ yêu chó lộng hành ! Hãy xem Kim Cang Chưởng !

Vù...

Ào... Ào... !

Ả Tiểu Mai khinh khỉnh dùng tả thủ khê khua khoảng trước mặt !

Dư Như Xích dù đang bị ba ả nữ hộ pháp quần lấy cũng cố gào lên:

- Đại sư ! Di Hoa Tiếp Mộc đó ! Cần trọng !

Giác Hải đại sư vẫy nhanh tả thủ:

- Bần tăng biết rồi ! Này !

Viu...

Tiểu Mai nhíu mày:

- Là Độ Thiên Niêm Hoa Chỉ ư ?

Hừ !

Vút !

Ả tự bốc người lên cao .

Giác Hải kêu lên:

- Nhất Thốn Quá Hải phân thập ? Không ngờ U Minh Giáo lại kiêm luôn tuyệt kỹ của Đông Hải Thần Ni !

Từ trên cao, ả Tiểu Mai xô xuống hai loạt chưởng kinh:

- Đệ cửu chiêu Cửu Môn U Minh chưởng ! Lão trọc mau nạp mạng !

Vù ...

Là hai loạt chưởng, ngoài một loạt dành cho Giác Hải đại sư, ả còn dùng loạt thứ hai định đả tử Thẩm Như Bích.

Ào... Ào...

Thẩm Như Bích nhờ có một lúc nghỉ tay nên kịp vận dụng lực tàn.

Thẩm Như Bích cũng lao vọt người lên cao và găm lên phần nộ:

- Xem Phi Vân Thập Nhị Chưởng đây !

Vù...

Ào... Ào...

Ầm !

Hự ! Hự !

Cả Thẩm Như Bích lẫn Giác Hải đại sư cùng bị kinh lực Cửu Môn U Minh chưởng của ả Tiểu Mai chấn lùi !

Và cả hai hoàn toàn thất sắc khi nghe ả Tiểu Mai rít lên:

- Nghịch ngã giả vong ! C...h...ế ... t...!

Vù... vù...

Vù... vù ...

Họ sẽ chết thật nếu như không có một bóng người bất ngờ lao vào:

- Tây Môn Tuyết Mai, người thật quá đáng ! Lui lại nào !

Ào... Ào ...

Ầm !

Ả Tiểu Mai lập tức bị chấn lùi ! Ả kinh ngạc nhìn nhân vật vừa xuất hiện:

- Lão là ai ? Sao lão biết rõ tính danh của ta ?

Lão nhân có niên kỷ xấp xỉ lục tuần đưa mắt khinh khỉnh nhìn ả định nói vài lời châm chọc ! Nhưng, một bóng nhân ảnh thứ hai liền xuất hiện với một lời khó rõ là mệnh lệnh hay van nài:

- Đại thúc còn nói với ả làm gì ? Họ đang bị nguy kia kìa !

Lão nhân vội tung người lao về phía bốn nhân vật đang bị bọn Cửu Môn Hộ Pháp vây đánh thất điên bát đảo !

Vút !

Ả Tiểu Mai cau mày giận dữ:

- Lão thất phu ! Lão dám đương đầu bốn giáo hay sao ? Dừng...

Ả chưa dứt lời, nữ lang xinh đẹp vừa xuất hiện vội ngăn ả lại:

- Tây Môn cô nương ! Hãy còn ta đây mà ! Ta đang muốn biết thế nào là Cửu Môn U Minh chưởng đấy ?

Nhìn đối phương, một nữ lang cũng xinh đẹp và cũng trẻ niên kỷ, ả Tiểu Mai như tìm được chỗ trú ẩn:

- Tiện tỳ ! Hạng như người có muốn biết Cửu Môn U Minh chưởng thì chỉ có chết !
Đỡ !

Vù.. vù...

Nữ lang không chút bấn loạn cho dù ả Tiểu Mai đúng là đang thi triển Cửu Môn U Minh chưởng thập phần lợi hại ! Nàng đưa cả song thủ ra và cũng khua khoắng như ả Tiểu Mai đã từng khua khoắng !

Tiểu Mai thất kinh:

- Là Di Hoa Tiếp Mộc ? Người là ai ? Sao lén học võ công của bốn giáo ?

Vừa quát hỏi, ả Tiểu Mai vừa vận dụng cũng Di Hoa Tiếp Mộc bằng tả thủ, hy vọng hóa giải Di Hoa Tiếp Mộc của nữ lang kia.

Ầm !

Do vận dụng chậm hơn, ngọn kinh U Minh của ả rất cuộc cũng bị thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của đối phương dẫn xuống nền đá ! Tiếng chạm kinh vang lên nhưng không có lấy một tác dụng !

Nữ lang cười nửa miệng:

- Là ta lén học hay người được kẻ lén học trao truyền ? Người còn bao nhiêu bản lĩnh mau thi thố ra đi !

Ả Tiểu Mai nhíu mày nghĩ ngợi ! Đồng thời, hữu chưởng của ả cũng vung lên:

- Xem nào !

Vù...

Nữ lang nọ vẫn bình tâm thi triển lại thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc !

Tiểu Mai bỗng cười ngất:

- Ha... ha... ha... !

Tả thủ liền được ả xuất kích và hữu thủ kịp thu hồi !

Vù...

Nữ lang nọ hậm hực:

- Người đúng là hạng tráo trở như kẻ đã truyền thụ võ công cho người! Xem đây !

Nàng lại dùng Di Hoa Tiếp Mộc thủ pháp, bất chấp đối phương vừa vận dụng đấu pháp đối thực thành hư, chuyển hư sang thực !

Ả Tiểu Mai với thủ đoạn thâm độc bất ngờ thét lên lạnh lạnh:

- Trúng!

Vù...

Lúc hư lúc thực, ả Tiểu Mai chờ khi Di Hoa Tiếp Mộc thủ pháp của nữ lang sắp sửa tiếp dần chưởng kinh của ả sang một bên, vội biến chiêu đó từ thực sang hư ! Đồng thời dùng hữu chưởng vốn là hư chiêu chuyển sang thực chiêu quật mạnh vào nữ lang nọ !

Ào... Ào...

Nữ lang quá bất ngờ bèn tung người nhảy lên cao để lách tránh.

Tiểu Mai một phen nữa tỏ ra kinh ngạc đến cực độ:

- Sao lại là Nhất Thốn Quá Hải thân pháp ? Tiện tỳ, người thật sự là ai ?

Nữ lang khẽ nạt:

- Muốn biết ta là ai, hãy hỏi Tây Môn Đạo là thân phụ người hoặc nội tổ của người !
Hừ !

Trái với ý nghĩ của nữ lang, ả Tây Môn Tuyết Mai không tỏ một dấu hiệu nào cho biết đã từng nghe nói đến một nhân vật có tính danh như nàng vừa nhắc !

Ngược lại, Thẩm Như Bích dù đang mang thương thế khá trầm trọng, nhưng vừa nghe nhắc đến tính danh này liền có sắc mặt sững sốt ! Sau đó như quên hết thực tại, Thẩm Như Bích cứ lặng người ngồi yên với nét mặt rõ ràng là đang trầm tư ngẫm nghĩ.

Trong khi đó, Tây Môn Tuyết Mai sau khi dò hỏi mấy lần nhưng đối phương vẫn cứ thần bí không chịu nói, ả cười dài ngạo mạn:

- Ha... ha... ha... ! Hay lắm ! Ta không cần truy cứu xuất xứ võ công của người vợ ! Để xem sau khi khuất phục được người, người còn đắc ý được nữa không ! Đờ !

Vù... Vù...

Nữ lang nọ từ khi biết đối phương có lắm thủ đoạn, lợi dụng sự thông tỏ thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của nàng để đối phó với chính nàng, lần này nàng ra chiêu thận trọng hơn !

Chờ khi chiêu chưởng U Minh của Tiểu Mai đến đủ gần, dù Tiểu Mai có muốn chuyển đổi giữa thực và hư như lần trước cũng không được, nàng ta bất ngờ hét lên:

- Được lắm ! Đờ thì đờ !

Nàng khua mạnh tả thủ với thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc, quyết tiếp dẫn chưởng kinh của ả Tiểu Mai đi sai lạc phương hướng !

Tiểu Mai đã lường trước tình trạng này chợt tung người lao đến, bất chấp chưởng kinh kia của ả có đạt hay không đạt mục đích.

Vút !

- Tiện tỳ ? Lần này đổ người thoát ! Đờ !

Vù...

Nhìn cung cách xuất chiêu của Tây Môn Tuyết Mai, chưởng sau tiếp liền với chưởng trước, đủ thấy ả đã quá rõ những biến ảo lợi hại của thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc ! Và với đấu pháp này, trừ khi thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của nữ lang đã luyện đến mức siêu phàm, bằng không nàng ta chỉ đủ lực để tiếp dẫn ngọn chưởng thứ nhất của Tiểu Mai đi sai phương vị rồi phải chịu chết vì không kịp ứng phó với ngọn chưởng thứ hai nối theo sau !

Nữ lang nghiêng chặt đôi hàm răng thanh tú, nàng đoán được thủ đoạn của ả Tiểu Mai và nàng phải thừa nhận rằng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của nàng dù có điều luyện cũng không thể tiếp dẫn chưởng trước của ả quay ngược về phía sau để chạm thẳng vào ngọn chưởng theo sau cũng của ả Tiểu Mai !

Nàng bật rít lên:

- Thủ đoạn cũng khá đấy ! Nhưng, xem đây !

Viu...

Nàng bật nhanh hữu thủ và từ đó bỗng thoát ra một ngọn chí kình thanh mảnh nhưng rất lợi hại !

Tây Môn Tuyết Mai nhìn thấy chợt biến sắc:

- Nhất Thốn Chỉ ? Người là người Đông Hải ?

Nữ lang chau mày ngay khi chưởng kình của nàng chạm vào chưởng kình thứ hai của đối phương.

Viu...

Vù...

Ầm !

Nộ khí xung thiên vì không ngờ đối phương vẫn bình chân như vại sau ngọn chí được đối phương gọi là Nhất Thốn chỉ, nữ lang tung người lao đến !

Vút !

- Tây Môn Tuyết Mai ! Đỡ !

Viu... Viu...

Tây Môn Tuyết Mai thì mang tâm trạng ngược lại, ả bật cười dòn dã vì xem ra Cửu Môn U Minh Chưởng quả là đệ nhất công phu.

- Ha... ha... ha... ! Xem nào ! Đỡ !

Vù... Vù...

Ào...

Đúng lúc đó, từ phía bên kia có tiếng quát tức giận của lão nhân vô danh, người cùng xuất hiện với nữ lang đang giao đấu với Tiểu Mai:

- Tiểu chủ nhân mau nghĩ kế đi. Bọn nữ yêu này cứ thi triển mãi Di Hoa Tiếp Mộc, lão nô khó thể chi trì được lâu !

Nữ lang nghe thế vội đảo mắt nhìn quanh !

Và khi chỉ kình của nàng chạm vào chưởng lực của Tiểu Mai, vang thành tiếng chấn kình.

Ầm !

Nàng lớn tiếng sắp đặt:

- Đại thúc mau đưa mọi người đi trước ! Tiểu nữ sẽ đoạn hậu ! Đi nào !

Nàng dứt lời vội phát xạ về phía ả Tiểu Mai một ngón chỉ kình .

Viu... Viu...

Tiếp đó, nàng nhanh tốc thi triển Nhất Thốn Quá Hải thân pháp để lao vùn vụt về phía chín ả Cửu Môn Hộ pháp !

Như thừa biết bản lĩnh của tiểu chủ nhân lão nhân nọ vừa lùi lại vừa găm:

- Tránh voi chẳng hồ mặt nài !

Lão phu đã bố trí ổn thoả, chư vị hãy mau theo lão phu !

Vút !

Lão nhân lộn ngược người về phía sau và nhanh như chớp chộp vào người của Thẩm Như Bích và Giác Hải đại sư, là hai nhân vật đều bị chưởng thương, không thể tự đi một mình trong tình thế cấp bách này !

Tây Môn Tuyết Mai biết được ý của nữ lang nên nào dễ buông tha .

Ả vội vận dụng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc, định tiếp dẫn Nhất Thốn Chỉ của nữ lang và cho chuyển hướng về phía lão nhân nọ !

Tuy nhiên, Tiểu Mai chợt biến sắc khi phát hiện ra rằng thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của ả dường như mất hết tác dụng ! Nhất Thốn Chỉ của nữ lang vẫn thẳng tiến về phía ả !

Viu... Viu...

Sợ thì ít, giận nhiều hơn, ả đành vận dụng Cửu Môn U Minh Chưởng để đối phó:

Vù... vù...

Trong khi đó, ngoài Thẩm Như Bích chấp nhận việc lão nhân vô danh đưa đi, Giác Hải đại sư lên tiếng phản đối:

- A di đà phật ! Đây là sơn môn tệt phái, bần tăng đâu thể chỉ lộ cho bản thân.

Lão nhân nọ vì đang lúc cấp bách lên ngắt lời nạt ngang:

- Đại sư tưởng như thế sao ? Nếu vậy tại sao cha đến giờ vẫn chưa thấy đệ tử Thiếu Lâm phái nào xuất hiện ứng cứu ? Đại sư cứ đi theo lão phu khắc rõ ! Nào !

Cùng một lúc với sự phản ứng của Giác Hải đại sư, dù đang được nữ lang chưa rõ lai lịch giải vây, tạo điều kiện cho cơ hội tẩu thoát, Thanh Mộc đại trưởng vội chối từ:

- Vô lượng thọ phật ! Đã thế này bần đạo phái cấp tốc hồi sơn lo việc đương đầu với U Minh Giáo ! Cáo biệt!

Vút !

Không kịp ngăn lại vì Thanh Mộc đã rời khỏi bình đài, nữ lang nọ vẫn tiếp tục phát ra từng ngọn chỉ kình về phía bọn Cửu Môn Hộ Pháp, đồng thời nàng gấp rút thúc hối ba nhân vật còn lại:

- Rừng xanh còn đó, không lo gì thiếu củi ! Chư vị mau chạy !

Vút ! Vút ! Vút !

Ả Tiểu Mai không ngờ phe đối phương lại chấp nhận biện pháp tháo chạy ! Sau khi hóa giải được ngọn chỉ kình ả lập tức lao theo, quật một kình uy mãnh vào lão nhân đang hai tay xách theo hai người, là Thẩm Như Bích và Giác Hải đại sư .

- Chạy đi đâu ? Đỡ !

Vù... vù...

Nhưng, ả Tiểu Mai chợt hoa mắt ! Rồi một tiếng thét giận dữ bỗng lọt vào tai ả:

- Tây Môn Tuyết Mai ! Người lo phận người thì hơn ! Đỡ !

Viu... Viu...

Biết chắc ở phía sau đang có ngọn Nhất Thốn Chỉ ập vào. Tiểu Mai dù luyện tiếu cũng phải buông tha lão nhân để tự cứu sinh mạng !

Vút !

Tiểu Mai vừa nhảy tránh, phía sau ả lần lượt có bốn bóng người lao qua.

Vút ! Vút !

Cả giận, ả vận lực quật bừa nhằm vào bốn bóng nhân ảnh nọ !

- Đáng chết !

Vù ... Vù...

Bóng nhân ảnh thoát đi sau cùng bỗng quay đầu và khua loạn hữu thủ !

Quá bất ngờ, ả Tiểu Mai chỉ còn biết hậm hực nhìn ngọn chướng của ả đang bị thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của nữ lang làm cho dịch chuyển về phía bọn Cửu Môn Hộ Pháp đang cuống quýt đuổi theo !

Bọn chúng hốt hoảng đành hất chưởng ngăn đỡ

Vù... Âm !

Ào... Âm !

Sau những tiếng chạm kình, trên bình đài chỉ còn lại bọn chúng với nhau !

Hồi 20**Quay Lại Chốn Xưa Lòng Đau Quặn
Dùng Lệnh Bài Dẫn Dụ Ác Nhân****K**

hu mộ tháp nằm giữa Cửu Cung Sơn và Nhất Trụ Phong vẫn hoang liêu cô tịch như thuở nào !

Chín ngọn tháp vẫn sừng sững bao bọc xung quanh vẫn là hàng hàng lớp lớp những ngôi mộ lớn có nhỏ có !

Nhìn chung, khu mộ địa ngoài sự hoang lương không hề có bất kỳ dấu hiệu đe dọa nào.

Gió vẫn phơn phớt thổi khiến từng ngọn cỏ đại cứ bình thản đung đưa !

Một khung cảnh yên tĩnh hoàn toàn phù hợp cho giấc ngủ nghìn thu của những người không may khuất núi ?

Khung cảnh đó chỉ vỡ ra khi có một thân hình nhẹ nhàng nhưng lung linh huyền ảo bất chợt xuất hiện !

Vút !

Khi bóng hình đó dừng lại để bắt đầu ngắm nghía khu mộ địa và trọng tâm là khu mộ tháp gồm chín ngọn, ánh sáng ban mai cho thấy đó là một trang nam nhân tuấn tú !

Và lúc này, không hiểu trang nam nhân đó đang mang một tâm trạng chất chứa đầy hận thù hay bầm sinh là như vậy mà sắc diện tuấn tú của gã đang phơn phớt lạnh như vừa bị lớp băng mờ bao phủ !

Sau khi ngắm nghía đủ, gã đột nhiên hé miệng và nở ra mặt nụ cười còn lạnh hơn cả sắc diện của gã !

Gã cười gì ?

Không ai biết, trừ gã !

Gã khẽ chao động thân hình và lao thật nhanh vào khu mộ tháp !

Gã điên ?

Nếu không điên, tại sao mới sáng sớm tinh mơ gã một thân một mình xuất hiện ở nơi toàn là kẻ đã chết ?

Nếu không diên, sao gã dám liều mình chui đầu vào khu mộ tháp mà bấy lâu nay ai ai cùng bảo đó là khu tử địa ?

Và nếu không diên tại sao trước khi tìm chết gã lại tự mỉm cười ?

Gã không diên chút nào !

Bằng chứng, gã dừng lại ngay phía trước khu mộ tháp rồi lảm nhảm:

- Ngọn tháp chính giữa kể là ngọn tháp thứ năm, ngọn nào là ngọn kế tiếp ? Và kế tiếp nữa, ngọn tháp thứ bảy là ngọn nào ?

Không ai đáp lời gã ! Vì quanh đây chỉ có gã là người duy nhất còn sống !

Gã lùi lại và lại ngấm nghĩa !

Chín ngọn tháp như nhìn lại gã !

Ngọn chính giữa rất dễ nhận ra, nhưng với tám ngón xung quanh đó ai dám vỗ ngực để mình định rằng ngọn nào là ngọn tháp đầu tiên. Và ngọn nào là ngọn tháp cuối cùng !

Gã cũng không dám mình định một khi tám ngọn tháp ở quanh ngọn chính giữa đều giữ một khoảng cách hoàn toàn bằng nhau.

Gã lại mỉm cười! (kỳ dị)

Và xuất kỳ bất ý, không một lời lảm nhảm cũng không chao động thân hình, toàn thân của gã bỗng cất thẳng lên cao, cao đến năm trượng.

Sau đó giữa thình không, gã chỉ khẽ uốn mình, lập tức thân hình gã cứ bằng bạng dịch chuyển theo phương nằm ngang và ung dung tiến đến ngọn tháp chính giữa!

Như một người đã quá thông thuộc địa hình, vừa đặt chân lên đỉnh tháp gã lập tức hạ thân xuống chân tháp !

Gã đưa mắt nhìn quanh, không thấy cái gã muốn tìm ! Gã cau mày nghĩ ngợi !

Gã chậm chậm đi vòng quanh chân ngọn tháp trong một phạm vi sáu trượng vuông ! Càng di chuyển, gương mặt của gã càng thêm lạnh !

Bất đồ, gã bước vượt qua khỏi phạm vi sáu trượng vuông quanh chân tháp ! Tiếp đó gã di chuyển thật lạ lùng: gã đi về phía tả sáu bước, dừng lại, xoay nửa vòng để quay mặt về một phía được gọi là Càn Vị, gã đi về phía hữu hai bước - Gã lùi một, ngoặt tả ba, đi về phía trước bốn bước.

Gã không di chuyển như người bình thường ! Vậy mà gã còn tỏ ra đặc ý khi luôn mồm lẩm bẩm:

- Tám bước tả vị và hữu vị, tám bước cho xoay chuyển ! Phải tám lần như vậy mỗi lần tám bước, vị chi bát bát lục thập tứ cho quẻ Phục Hy !

Gã lẩm bẩm vừa dứt lời, trước mặt gã lại xuất hiện một ngọn tháp rất giống ngọn tháp lúc nãy !

Gã tiến vào tháp, gã lùng sục từ dưới lên trên và từ trên xuống dưới cho ba tầng tháp tất cả !

Gương mặt của gã càng lạnh hơn lúc gã không tìm được điều gã cần tìm.

Gã lại đi khỏi ngọn tháp và lần này cũng cách gã di chuyển còn lạ lùng hơn !

Tiến một, dịch về tả hai, lùi một, dịch sang mé tả một rồi lại tiến lên hai !

Được một lần như vậy, gã dừng lại và đưa mắt tìm kiếm ! Lần này gã tìm kiếm thật tỉ mỉ, như thể vật gã muốn tìm bây giờ không phải là cái gã muốn tìm trước đó !

Gã lẳng lặng lắc đầu và di chuyển theo kiểu cách mới rồi !

Sau khi đi đủ bảy bước chân, gã dừng lại lần nữa! Gã đảo mắt tìm kiếm và gã chợt mỉm cười !

Gã thận trọng ngồi xuống, nhào người và cho tay vào sau một khối đá bồng nhô lên.

Thu tay về gã lẩm bẩm:

- Đệ Lục Tử Lệnh Bài đây rồi !

Gã giả vờ ngắm nghía vào vật gã cầm trên tay!

Thật ra, gã đang ngưng thần nghe ngóng !

Gã thất vọng qua vài lần chép miệng ! Đoạn gã lại lẩm bẩm:

- Không lẽ y không có ở đây ? Hay y đã đến và đã đạt ý đồ rồi ?

Gã chợt cau mày rồi lao đi loang loáng !

Theo cách di chuyển như trước gã lại xuất hiện trước một ngọn tháp !

Gã lao vào trong rồi lại lao ra thật nhanh:

- Hừ ! Mất rồi ! Y đã lấy đệ bát Tử Lệnh Bài rồi ư ?

Như không tin gã nhảy lên đỉnh tháp !

Vút !

Rồi từ đỉnh tháp này, gã tận lực bình sinh lao qua đỉnh tháp kế cận !

Vút !

Khoảng cách giữa hai đỉnh tháp nào có dưới mười hai trượng . Mà gã chỉ hai lần đảo người đã dễ dàng vượt qua khoảng cách đó ! Thân pháp của gã quả quán tuyệt nhân trần ?

Gã chui vào lòng tháp rồi lại chui trở lên !

Gã lao sang đỉnh tháp kế tiếp.

Vút !

Gã hành động thật nhanh, như không hề tiếc sức !

Và không đầy một canh giờ, gã đã hiện thân bên ngoài khu mộ tháp !

Gã phát cuồng khi gầm lên man dại:

- Ác ma ! Dù người đã lấy được tám tấm Tử Lệnh Bài để khổ luyện tất cả tám chiêu Cửu Môn U Minh Chưởng, Thạch Hiểu Đông ta quyết không vì thế mà buông tha người. Di thể của nội tổ ta đâu ? Người đã làm gì di thể của người ? Ác ma ! Ta là Thạch Hiểu Đông đây ! Người mau xuất đầu lộ diện đi ! Ác ma...

Không có bất kỳ hồi âm nào đáp lại tiếng gào thét của gã, của Thạch Hiểu Đông !

Chàng phần nộ nhanh chóng tung người bỏ đi.

Vút !

Khu mộ tháp lại vắng lặng như đã từng vắng lặng !

Và từ đây, khi sở học của U Minh Thần Quân không còn tàng chứa ở đây nữa, khu mộ tháp ắt sẽ vắng lặng hơn bao giờ ! !

o0o

Lúc Thạch Hiểu Đông chưa biết phải đi về phương trời nào để truy tìm tung tích của ác nhân có gương mặt lúc nào cũng vàng bủng, hoặc là tìm cho bằng được bọn U Minh Giáo, thật bất ngờ chàng nghe loáng thoáng có tiếng chạm kinh văng vẳng đưa đến !

Nét mặt đanh lại, Thạch Hiểu Đông lập tức chuyển hướng, lao về phía phát ra những tiếng động mơ hồ .

Vút !

Một dòng suối đang bình lặng chảy qua từng kẽ đá !

Cạnh đó là một doi đất hẹp nhưng thật mầu mỡ với đủ loài kỳ hoa dị thảo đang lúc nở rộ !

Khung cảnh bình dị nhưng đẹp đẽ này rõ ràng không phù hợp cho những trận giao chiến ! Thế nhưng, điều đó lại đang xảy ra !

Và trận chiến thật không cân xứng lẫn công bằng khi một bên là một nhân vật giang hồ hầy còn đầy đủ tứ chi và phía còn lại là một người nhưng không phải người !

Gọi là người vì nhân vật đó dù chỉ còn độc nhất một chân hữu và tay hữu nhưng với từng lời quát tháo chốc chốc được nhân vật đó phát ra thì đó chính là thanh âm của một con người !

Còn bảo không phải người vì từ y phục đến diện mạo của nhân vật đó nào khác gì một quái nhân !

Tóc dài và rối tung che kín lấp diện mạo, y phục nhơ bẩn và rách nát, chốc chốc, mỗi khi nhân vật đó vung tay độc nhất để xuất kinh, từng sợi tóc phải tung bay lên để lộ một diện mạo đầy những vết sẹo ngang dọc. Không những thế, dường như vì có quá nhiều những vết sẹo ở trên mặt nên miệng và mũi của nhân vật đó cơ hồ không còn nhìn được rõ !

Diện mạo đó, y phục đó, nếu không gọi là quái nhân thì gọi là gì bây giờ?

Tuy nhiên, đối với Thạch Hiểu Đông, ở quái nhân đó dường như có điểm gì đó thật quen thuộc !

Nhưng ngay lúc này chàng không sao nghĩ ra điểm quen thuộc đó là gì !

Bởi vì, chàng đang phải chú mục vào nhân vật còn đủ đầy tứ chi kia !

Nhân vật này tuy không nằm trong diện chàng đang muốn truy tìm nhưng thật trớ trêu, nhân dạng của nhân vật này chàng vừa nhận thấy đã nhận ra ngay !

Hướng chi khí giới mà nhân vật này vừa đưa tay chộp lấy, định dùng nó để sát hại quái nhân lại là thứ khí giới đã lưu lại những ấn tượng sâu đậm trong tâm trí của chàng.

"Song chùy ? Hẳn là tên cuối cùng còn sót lại trong Mao Sơn Tam Quỷ ? Ha... ha ... ha... ! Đúng là thần sui quỷ khiến, đã đưa dường Thạch Hiểu Đông ta gặp người !"

Chàng định lao ra vừa là giải nguy cho quái nhân vừa khống chế kẻ đại thù vô tình chạm mặt !

Nhưng, một tiếng gầm vang dội bỗng xuất hiện:

- Ty tiện, hạ lưu! Cứ gặp mãi những hành vi bất chấp đạo lý như thế này, lão phu có bi mọi người cười chê là đa sự cũng cam chịu ! Buông ra nào !

Tên Mao Sơn vừa chộp lấy khí giới của y là song chùy, chủ nhân của tiếng gầm vừa rồi bất ngờ hiện thân.

Vút !

Và đúng như nhân vật đó bảo, tên quỷ Mao sơn chưa kịp vũ lộng song chùy đành phải buông bỏ khí giới để lao nhảy tránh một ngọn chưởng lực lợi hại của nhân vật bất ngờ xuất hiện !

Coong. . .

Ào ... Âm !

Gã Mao Sơn không những lạnh chân lạnh mắt kịp nhảy tránh, gã còn mau mồm mau miệng để bài hải kê lên khi nhận ra nhân vật mới đến là ai:

- Túy Lúy Cái ?

Cùng lúc đó, chính Thạch Hiểu Đông cũng kêu thầm:

- "Đúng là Túy Lúy Cái, thủ tịch trưởng lão Cái Bang ?"

Túy Lúy Cái bật cười dòn dĩa:

- Gã họ La kia ! Đã gặp phải lão phu là khắc tinh, người còn không mau chạy ?

- Ha... ha.. ha... !

Gã Mao Sơn vọt đảo nhanh đôi tròng mắt ?

Vả nhân lúc Túy Lúy Cái cao hứng cười đến híp cả hai mắt, gã bắt đầu rống lên:

- Chạy này!

Vù... vù ...

Thoạt nhìn thấy chưởng chiêu gã Mao Sơn họ La, Thạch Hiểu Đông nức lòng hỏi dạ:

- "Là Cửu Môn U Minh Chưởng, phen này ta gặp may rồi ? Thật là nhất cử lưỡng tiện!"

Chàng vọt bắn mình lao ra .

Vút !

Túy Lúy Cái dù đang cười nhưng thật sự lão đâu có lúc nào để lọt bất kỳ một cử chỉ hoặc động tĩnh của tên họ La đê tiện !

Lão ngoác mồm quát lên:

- Người muốn chết ! Đờ !

Vù...

Thạch Hiểu Đông với chủ ý riêng nên cùng một lúc sử dụng song thủ !

Hữu thủ của chàng nhẹ nhàng khóa cứng huyết đạo của gã Mao Sơn họ La ! Tả thủ thì vung ra hoá giải ngọn kinh tối hậu của Túy Lúy Cái, không để lão sát hại kẻ mà chàng muốn bảo lưu tính mạng.

Ầm !

Túy Lúy Cái loạng choạng thối lui !

Lão chưa kịp phát tác vì có người xen vào, bên tai lão có tiếng người rót vào nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Mong lão trượng lượng thứ ! Sau lần chia tay ở khu mộ tháp, hậu bối vẫn luôn ghi nhớ ân tình của lão trượng ! Hẹn gặp lại !

Vút !

Lão như hoa mắt !

Và khi định thần, trước mặt lão già họ La đã biệt dạng ! Và đương nhiên, nhân vật vừa dùng bí pháp truyền âm nhập mật để nói những lời mơ hồ với lão cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, kể cả song chùy cũng không còn.

Đang hoang mang lão nghe quái nhân lẩm bẩm thành tiếng:

- Thân pháp lợi hại ! Đến Phi Vân thân pháp của bốn môn cũng không thể sánh bằng !

Lão kinh ngạc, đưa mắt quan sát quái nhân:

- Các hạ vừa nhắc đến Phi Vân thân pháp ?

Quái nhân chợt phát hiện là đã lỡ lời cứ lắc đầu và thở dài sườn sượt:

- Hà ... Đến cố nhân còn không nhận được ta nhắc làm gì chuyện quá khứ cho thêm tủi lòng !

Túy Lúy Cái ngơ ngác ! Lần này lão cố nhìn thật kỹ quái nhân, như hy vọng tìm được lời giải thích cho hai chữ cố nhân vừa được quái nhân nói.

- Các hạ các hạ đã từng biết Túy Lúy Cái ta ?

Quái nhân ném về lão một cái nhìn vô hồn như không còn gì để luyến tiếc ! Sau đó dù chỉ còn duy nhất một cước, quái nhân chỉ khẽ quay người là toàn thân liền lao đi !

Vút !

Trông thấy thân pháp của quái nhân, Túy Lúy Cái bàng hoàng lao theo chặn lại:

- Thân pháp của các hạ đúng là Phi Vân thân pháp ! Các hạ là...

Chờ cho quái nhân vì không chịu được phải mở miệng xưng danh, không nghe quái nhân nói, Túy Lúy Cái nheo mắt lẩm bẩm:

- Dĩ An Viện có năm vị cao đồ . Không kể hậu nhân của viện chủ Dĩ An Viện là Thạch Thừa Phong đã ra người thiên cổ ! Bốn vị cao đồ: Thẩm, Dư, Tạ, Đoàn - ta vừa chạm mặt. Chỉ còn lại một là họ Kha bấy lâu vẫn thất tung...

Túy Lúy Cái vẫn lưu tâm dò xét quái nhân ! Thấy quái nhân hoàn toàn đứng đưng, chỉ khi nghe nhắc đến họ Kha, quái nhân có phần nào biến sắc, Túy Lúy Cái bật kêu lên:

- Kha Như Lục ? Các hạ đúng là Kha Như Lục, nhị đệ tử của Dĩ An viện rồi ! Chỉ có họ Kha mới xem Túy Lúy Cái ta là cố nhân mà thôi ! Phải Kha đệ đó không ?

Trụ trên một chân, đã là nhân vật biết võ công thì không dễ dàng gì chân trụ đó lại cứ run lên bần bật ! Ngoại trừ, nhân vật có một chân trụ duy nhất đó vì đang có một mối chân tình cực kỳ mãnh liệt cần phải cởi mở, chân trụ đó mới không đủ lực để trụ vững!

Chỉ cần một biểu hiện như vậy là quá đủ thay cho một lời thừa nhận, Túy Lúy Cái chộp vội hai tay vào hai bên vai của quái nhân:

- Kha đệ đây rồi ! Túy Lúy Cái ta không làm lẫn đâu ! Kha đệ ...

Quái nhân có phần thốn thức:

- Đại ca...

Túy Lúy Cái dù mười phần mình định đủ mười phần quái nhân chính là Kha đệ, là Kha Như Lục, nhưng khi nghe quái nhân gọi lại hai chữ đại ca, toàn thân Túy Lúy Cái vẫn bị chấn động khắp lượt !

Biểu hiện đó chỉ xảy ra trong thoáng chốc, Túy Lúy Cái trấn tĩnh lại thật nhanh và hối hả bảo:

- Mau lên nào Kha đệ ! Dĩ An Viện của đệ đã... ! Mà thôi, đệ cứ theo ta khắc biết ! Đi nào ! Ta giúp đệ một tay vậy ! Mạnh lên nào !

Vút ! Vút !

Túy Lúy Cái và Kha Như Lục do phải khẩn trương, đó là theo sự thúc hối của lão cái, cả hai không ngờ rằng ở một động khẩu mà họ vừa vượt ngang đang diễn ra một tấn tuồng kinh thiên động địa !

oOo

Trong lòng sơn động Thạch Hiểu Đông bùng gã quỷ Mao Sơn ra ! Vừa ném cho gã bắt lấy song chùy của chính gã, chàng vừa bảo:

- Khí giới của người đây ! Người có cơ hội để bảo vệ tính mạng đó ! Động thủ đi !

Gã có phần kinh ngạc:

- Tiểu tử ... Người cứu ta rồi lại muốn hạ thủ ta . Tại sao ? Giữa ta và người có thù hận gì ? Người là ai ?

Thạch Hiểu Đông cố nhẫn nại chờ y dứt lời ! Chàng sau đó mới gằn giọng:

- Chuyện xảy ra năm năm trước ở Ly Sơn ! Người nhớ ta chưa ?

Y hoàng mang:

- Ở Ly Sơn năm năm trước ? Tên họ Kha tàn phế lúc nãy cũng nói với ta như vậy, người và hắn không phải chung bọn sao ?

Thạch Hiểu Đông bàng hoàng:

"Thảo nào ta có cảm giác thân quen với nhân vật lúc nãy ! Hóa ra là nhị sư bá ! Nhị sư bá hãy còn sống ? Phải rồi, năm đó chính nhị sư bá đã bị Mao Sơn Tam Quỷ thi triển độc thủ, nhị sư bá phải tự đoạn bỏ một tay và một chân để không cho độc chất công tâm ! Sao ta không sớm nhận ra nhị sư bá kia ?"

Nhận ra chàng đang mải trầm tư và hoàn toàn không phòng bị, tên họ La xuất kỳ bất ý vung mạnh hữu thủ:

- Người phải chết ! Ha... ha... ha ... !

Một vầng bụi mù từ lòng tay hữu của y nhanh chóng lan tỏa ra phủ chụp toàn thân Thạch Hiểu Đông !

Đắc ý vì thủ đoạn này y há miệng cười mãi không thôi !

Vầng bụi mù rồi cũng lắng xuống, Thạch Hiểu Đông vẫn sừng sững đứng nguyên vị:

- Người cười đủ chưa ?

Y bàng hoàng đến phái ngậm miệng lại ! Và khi miệng của y hé ra là để y kêu lên kinh ngạc:

- Người không sợ độc ?

Chàng nhìn y và bật tóe ra những tia hung quang:

- Động thủ đi ! Cơ hội của người vẫn còn đấy .

Không liều không được, y lao đến:

- Tiểu tử thật phách lối ! Đỡ !

Vụt ! Vụt !

Y vung song chùy, nhào đến !

Thạch Hiểu Đông bình chân như vại, nhìn và chờ song chùy đến đủ gần !

Bất ngờ y đột ngột hét lên:

- Xem này !

Vù... Vù...

Y buông tay cho song chùy theo đà lao thẳng vào chàng .

Cùng lúc đó y chớp động thân hình và lao đi, vận dụng kế sách cuối cùng trong tam thập lục kế: Dĩ đào vị thượng !

Chàng mím môi cười lạnh và vươn dài hữu thủ !

Vút !

Chàng vừa chộp lấy song chùy vừa lắc vai cấp tốc bám theo y !

Hạ thân trước mặt đối phương, lúc đối phương chưa kịp lao ra ngoài sơn động, chàng khê đưa song chùy về phía trước !

Đang đà chạy đi, y nào ngờ thân thủ của chàng lại nhanh lẹ đến vậy ! Không thể nào dừng lại ngay tức khắc buộc lòng y phải đưa hai tay về phía trước !

Y chộp vào song chùy ! Dựa vào đó y mới có thể dừng chân !

Y tái mặt khi nhận ra y vừa vô tình chộp phải những đầu gai có tẩm độc trên song chùy của chính y ! Y gào lên:

- Ngươi tai... độc là độc của ta !

Do có sẵn chủ trương, Thạch Hiểu Đông vội vất bỏ song chùy qua một bên và nhanh nhẹn điểm loạn vào nhiều huyết đạo khắp người y !

Chàng lạnh giọng:

- Người bất tất phải cảm kích ta ?

Ta không khống chế hoàn toàn độc chất trong người ngươi đâu ! Ngược lại chúng đang được dồn nén và theo kinh mạch duy nhất do ta cố tình lưu lại, độc chất đó sẽ từ từ công phạt ngươi !

Nghe chàng giải thích, y lộ vẻ bán tín bán nghi ! Y len lén vận khí và hoàn toàn hốt hoảng ! Mọi việc diễn ra đúng như chàng vừa bảo !

Cưỡng cưỡng, y cho cả hai tay vào bọc áo !

Nhưng khi y lấy ra một lọ giải dược, chàng nhanh tay chộp lấy:

- Nào ! Không lẽ ngươi không hiểu ta đang cố tình chừa cho ngươi một sinh lộ ? Người biết ta đang cần gì rồi chứ ?

Y hoang mang:

- Ta... Đến ngươi là ai ta còn chưa biết, làm sao ta biết ngươi đang cần gì ở ta ?

Chàng cười khẩy:

- Thạch Hiểu Đông ! Người có nghe tính danh này bao giờ chưa ?

Y ngơ ngác:

- Thạch Hiểu Đông ? Là tính danh của ngươi à ? Ta chưa bao giờ... !

Suýt nữa đã mất hết nhẫn nại chàng cố dần lòng, hỏi lại:

- Vậy còn Tiểu Đông ? Một đứa bé năm năm trước ở Ly Sơn bị ngươi xô xuống vực ? Không lẽ ngươi hoàn toàn không nhớ ?

Y tái nhợt thân sắc:

- Là... là ngươi ? Người lần đó người... người không chết ?

Chàng quắc mắt nhìn y:

- Người thật sự chưa từng nghe nói đến tính danh ta là Thạch Hiểu Đông ?

Y lắc đầu và vẫn còn khiếp hãi !

Chàng thở hắt ra một hơi:

- Ta là người cách đây không lâu đã xuất hiện ở Dĩ An Viện và phá hỏng âm mưu hủy diệt Dĩ An Viện của U Minh Giáo !

Y kêu lên thập phần kinh sợ:

- Là người ? Người không chết ?

Chàng mỉm cười đắc ý:

- Phải thế chứ ! Nào ! Bây giờ người hiểu ta cần gì ở người rồi phải không ?

Hai mắt y láo liêng:

- Người... Thiếu hiệp... có phải thiếu hiệp muốn biết rõ nội tình U Minh Giáo ?

Chàng gật đầu, không cần đáp !

Y lấp bắp:

- Thiếu hiệp có hứa ... có hứa là sẽ tha mạng cho tiểu nhân không, nếu... nếu tiểu nhân cung xưng tất cả ?

Chàng đưa cho hắn nhìn thấy lọ giải dược trên tay chàng:

- Chuyện ở Ly Sơn năm năm trước ta đã xử trí hai lão ác ma Đoạn Hồn và Đầu Đà rồi ! Ta không cần tính mạng của người ! Nói đi ! Người nói xong ta hứa sẽ giao trả giải dược cho người !

Y nhìn chàng nửa tin nửa ngờ !

Chàng lừ mắt nhìn y:

- Người chỉ có nửa canh giờ thôi!

Nếu để chậm, người có lấy được giải dược cùng vô ích !

Kinh tâm động phách, y nuốt nước bọt ừng ực và lắc đầu thổ lộ:

- Tiểu nhân nghe chính miệng giáo chủ nói thiếu hiệp vì nhiệm Cửu Độc U Minh, sau lại rơi vào Tý Ngọ Nhiệt Trì nên đã chết.

- Giáo chủ của người có tính danh như thế nào ?

Y lắc đầu:

- Tiểu nhân không rõ ! Có điều ...

Y vội nói thêm khi phát hiện chàng nhìn y với tia nhìn chứa đầy sát khí:

- Lão phu nhân chính là mẫu thân của Giáo chủ ! Tiểu Mai lại là ái nữ duy nhất của Giáo chủ ! Tiểu Mai ở họ Tây Môn tất Giáo chủ cũng ở họ này !

- Ngoại hiệu của lão là gì ?

- Không có ngoại hiệu hoặc có nhưng tiểu nhân không biết.

- Lão đã lấy được bao nhiêu Tử Lệnh Bài ở khu mộ tháp ?

- Chỉ còn thiếu một !

- Hừ ! Lão còn mang theo gì nữa không, khi ly khai khu mộ tháp ?

- Là một di thể ! Nghe nói đó là di thể ...

Chàng ngắt lời:

- Lão lấy làm gì di thể đó ?

- Tiểu nhân nghe nói lão phu nhân rất cần dùng đến di thể này !

- Để làm gì ?

Y lắc đầu:

- Lão phu nhân bảo chờ ngày đại công cáo thành sẽ có biện pháp xử trí !

Chàng nghiêng răng:

- Di thể đó hiện đặt ở đâu ?

- Tiểu nhân không rõ !

- Tổng đàn hiện giờ của U Minh Giáo ?

- Tiểu nhân không rõ !

- U Minh Giáo có mưu đồ gì mà bảo chờ ngày đại công cáo thành ?

Y định lắc đầu nhưng không dám ! Do đó y nói ra ước đoán của y:

- Tiểu nhân tin rằng lão phu nhân và giáo chủ có ý đồ xưng bá võ lâm!

Chàng bĩu môi khinh thị:

- Đương nhiên đó là dã tâm của lão người không nói ta cũng thừa biết !

Dứt lời, chàng cho tay vào bọc áo khiến y giật mình kinh sợ!

Nhưng chàng chỉ lấy ra một vật cho y xem mà thôi:

- Người có biết đây là vật gì không ?

Y nhìn qua và gật đầu:

- Đệ lục Tử Lệnh Bài ! Đó là vật giáo chủ hãy còn thiếu !

- Người thật sự muốn ta tha mạng ?

- Thiếu hiệp...

- Ta cần một lời đáp rõ ràng của người ! Nói đi, muốn hay không muốn ?

Y lấp bắp mãi mới nói nên lời:

- Tiểu nhân hiểu rồi ! Thiếu hiệp muốn sai bảo tiểu nhân điều gì ?

Chàng bảo:

- Người cấp báo đến lão: vào tiết trung người ta chờ lão ở Dĩ An Viện ! Lão phải đưa di thể kia đến đây chờ ta ! Ta sẽ dùng đệ lục Tử Lệnh Bài để đánh đổi di thể nội tổ, liệu người làm được không ?

Y nào dám nói ra chữ không ?

- Tiểu nhân nhớ rồi ? Tiết trung ngươi, Dĩ An Viện dùng di thể để đổi lấy đệ lục Tử Lệnh Bài !

Chàng cười hài lòng:

- Ta hi vọng người hoàn thành sứ mệnh này ! Ngược lại, ngươi đừng để ta gặp lại !

Ném lọ giải dược của y cho chính y, chàng bảo:

- Chăm lấy !

Y chộp vội !

Và khi chộp xong. Trong sơn động chỉ còn một mình y với song chùy là khí giới của y !

Hồi 21

Cùng Chung Cảnh Ngộ Đồng Số Phận

Màn Bí Ẩn Hé Lộ Dần Dần

N

gon lửa hồng vẫn bập bùng giữa ngôi miếu hoang, soi tỏ những gương mặt đang nhìn nhau và chất chứa đầy phần hận !

Thẩm Như Bích khẽ rít:

- Chính ta đã ngờ giữa U Minh Giáo và bốn viện phải có một mối thù sâu nặng ? Hóa ra mù tiện nhân vì mối hận năm xưa ! Mụ không những không cảm kích lòng đại lượng của gia sư, ngược lại mụ đổi ân thành oán .

Kha Như Lục vươn cánh tay hữu duy nhất còn lại chém mạnh vào không khí:

- Cái chết của tiểu sư đệ Thạch Thừa Phong chắc chắn phải dính líu đến mụ !

Đoàn Như Hồng Bạch chậm rãi lắc đầu:

- Muội dù là nữ nhân cũng phải thừa nhận rằng: tối độc phụ nhân tâm ! Mụ đã đắc tội với gia sư khi gian dâm với người không phải trượng phu của mụ ! Đối với cốt nhục duy nhất của gia sư, đương nhiên mụ phải xem như một các gai trước mắt cần phải nhổ đi !

- Thạch Thừa Phong tiểu sư đệ chết thật oan uổng !

Tạ Như Hoàng căm phẫn:

- Mối hận hủy diệt Dĩ An Viện, Tạ Như Hoàng này không trả không phải là người !

Dư Như Xích chép miệng:

- Nào chỉ riêng Dĩ An Viện ? Xem ra, dã tâm của mụ còn nhắm vào toàn thể võ lâm Trung Nguyên ! Trước mắt đã có Thiếu Lâm phái rồi, e rằng Thanh Mộc đạo trưởng dữ nhiều lành ít !

Ngôi quanh ngọn lửa bập bùng đâu chỉ có ngũ vị huynh đệ muội đồng môn là đệ tử của lão viện chủ Dĩ An viện !

Giác Hải đại sư đưa mắt nhìn một lão nhân ngồi bên cạnh và cất tiếng oán than:

- A di đà phật ! Nếu bần tăng không được Vũ Văn lão thí chủ đưa đi cùng, tỳ sư đệ Giác Ngộ không biết có đối xử với bần tăng như Thanh Hà đã làm với Thanh Mộc đạo huynh hay không ? Chao ôi ! Uổng công Giác Ngộ đã tụng kinh niệm phật những bốn mươi năm có dư, chỉ vì một chiêu Cửu Môn U Minh chưởng hấn đã đang tâm hủy hoại thanh danh của tỳ phái.

Trong bọn họ, ngoài Đoàn Như Hồng Bạch là nữ nhân, hãy còn một nữ nhân nữa cho đến giờ vẫn dăm chiêu .

Nàng ta chột lên tiếng:

- Rốt cuộc, vị thiếu hiệp đã từng xuất hiện ở Dĩ An Viện là ai ? Lai lịch như thế nào ? Sao võ công của y có phần giống với sở học của Dĩ An Viện ?

Vị lão nhân được Giác Hải đại sư gọi là Vũ Văn lão thí chủ buột miệng than:

- Y có là ai, chúng ta dù tìm hiểu cũng vô ích. Ta đã định tâm cứu y, y lại ngờ ta là kẻ địch nên tự gieo mình vào Tý Ngọ Nhiệt Trì ! Đáng tiếc thật !

Phải chi ta đừng dò hỏi y vội, cứ cứu y trước thì đâu đã xảy ra chuyện không may !

Ngồi cạnh kệ với Kha Như Lục, nhân vật duy nhất khiếm khuyết tứ chi, Túy Lúy Cái tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tư Đồ cô nương tin chắc tiểu tử đó có võ học giống với Dĩ An Viện ?

Nữ lang đáp:

- Tiểu nữ làm sao làm được nếu như chính miệng của mục phản đồ đã thẳng thốt gọi công phu của y là ảo ảo Phi Vân Thất Thức ?

Giác Hải đại sư phụ họa:

- Lão Cái bất tất phải nghi ngờ. Lần đó, đích thị bản tăng cũng nghe mục thái giáo chủ U Minh Giáo gọi như vậy !

Túy Lúy Cái nhìn Kha Như Lục băn khoăn nghi vấn:

- Nếu ta nhớ không lầm, Kha đệ có nói ảo ảo Phi Vân Thất Thức lệnh sư chưa từng truyền thụ cho ai ?

Kha Như lục chưa kịp đáp thì Thẩm Như Bích đã lên tiếng minh định:

- Đó là sự thật ! Công phu này mãi đến lần tọa quan cuối cùng, trước khi gia sư dẫn thân xông vào khu mộ tháp, gia sư mới thấu triệt trọn vẹn ! Chỉ tiếc gia sư mãi thất tung, bằng không với ảo ảo Phi Vân Thất Thức, hạng đồ đệ như Thẩm mỗ nào cam chịu cảnh mục tiện nhân hủy diệt sự nghiệp của gia sư ?

Túy Lúy Cái lại hỏi:

- Vậy sao tiểu tử kia tinh thông công phu này ? Phải chăng tiểu tử đã vô tình tìm gặp lệnh sư ?

Dư Như Xích cười nhẹ:

- Gặp ở đâu ? Túy Lúy lão huynh chớ quên rằng khu mộ tháp cho đến giờ vẫn chưa có ai đi vào rồi đi trở ra .

Tạ Như Hoàng cũng nói:

- Nếu tiểu tử đó thật sự đã vào rồi đã đi trở ra, hà cớ gì gia sư vẫn không xuất hiện ?

Thẩm Như Bích tán thành:

- Đúng vậy ! Còn nếu tiểu tử gặp gia sư không phải trong khu mộ tháp, tại sao bấy lâu nay gia sư không một lần quay về bổn viện ?

Túy Lúy Cái xiu mặt:

- Chư vị chỉ biết một mà không biết đến hai ! Túy Lúy ta hỏi như thế đương nhiên phải có lý do !

Đoàn Như Hồng Bạch hỏi dồn:

- Là lý do gì ? Hay Túy Lúy lão huynh định về hòa với U Minh Giáo, bảo gia sư vì có Họa Tháp Đồ nên đã âm thầm lấy đi Cửu Môn U Minh chuông, và hiện giờ vì gia sư chưa luyện đủ thập thành nên chưa xuất đầu lộ diện ?

Túy Lúy Cái xua tay:

- Đoàn ngũ muội đừng nóng vội ! Ta chưa hỏi rõ tất cả kia mà !

Bất chấp bao cặp mắt đang đổ dồn vào lão đầy nghi hoặc, Túy Lúy Cái quay đầu nhìn nữ lang kia:

- Ta đã biết Tư Đồ cô nương lặn lội từ Đông Hải vào đây là muốn tìm tung tích của...

Nữ lang ngắt lời:

- Là của Thạch Thừa Phong, không ngờ là hậu nhân của lão viện chủ Thạch Hồ Lãng. Tiền bối sao chuyện nọ xọ chuyện kia như vậy ?

Lão nhăn mặt:

- Chậc... chậc... ! Vậy cô nương nói đi, ai đã cho cô nương biết Thạch Thừa Phong là người Dĩ An Viện ?

Nàng đáp:

- Là y ! Nhưng y đã cố tình giấu việc Thạch Thừa Phong đã chết !

- Tại sao y giấu ? Là y không biết nên không nói hay y cố tình che giấu ?

Nàng nhún vai:

- Làm sao tiểu nữ biết được .

Túy Lúy Cái gạt mạnh đầu:

- Vậy mà ta biết !

Lão nhân họ Vũ Văn khẽ nạt:

- Lão biết như thế nào ? Nếu lão không giải thích rõ đừng trách Vũ Văn Mộ Điền ta phải thóa mạ !

Túy Lúy Cái bật cười:

- Người còn dám thóa mạ nữa ư ? Sao ta nghe nói, từ khi người được Đông Hải Thần Ni cứu mạng và dùng phật pháp khai tâm, người đã phát thệ là không bao giờ giết người hoặc thóa mạ một ai nữa kia mà ? Có đúng không ?

Lão Vũ Văn chực phát tác nhưng bị nữ lang họ Tư Đồ ngăn lại:

- Đại thúc đừng trúng kế Túy Lúy tiền bối !

Wũ Văn Mộ Điền mỉm cười:

- Đúng rồi ! Lão Túy Lúy người định khích nộ ta để mọi người vì thế phải bỏ qua lời khoác lác của người ư ?

Túy Lúy Cái nghiêm mặt:

- Ta không hề khoác lác ! Nghe đây ! Có phái tiểu tử đã gặng hỏi đôi ba lần để tìm hiểu xem cô nương có định ý hay không với Thạch Thừa Phong ?

Nàng đáp nhẹ:

- Điều này thì có !

- Tiểu tử đã có biểu hiện gì khi cô nương đáp lời ?

- Khi tiểu tử mình định là không phải tìm để tầm cừ, y có phần nhẹ nhõm.

- Tại sao y nhẹ nhõm ? Phải chăng giữa y và Thạch Thừa Phong có mối quan hệ mật thiết?

Nàng hoang mang:

- Có quan hệ mật thiết ư ?

Túy Lúy Cái bất ngờ quay sang Kha Như Lục ở kế bên:

- Kha đệ có nhớ tên tiểu tử đã bất ngờ xuất hiện lúc ta định hạ sát gã Mao Sơn không?

Kha Như Lục gật đầu:

- Đệ chỉ nhớ thân pháp của y quả bất phàm .

Túy Lúy Cái bỗng cao giọng:

- Có một điều mà ta chưa có dịp nói cho đệ nghe ! Lúc tiểu tử cướp gã Mao Sơn đưa đi, y có nói vào tai ta một câu...

- Là câu gì ?

Hầu như bao nhiêu người đương diện đều đồng loạt lên tiếng để hỏi cùng một câu như vậy.

Túy Lúy Cái chậm rãi nói:

- Y bảo: " Sau lần chia tay ở khu mộ tháp, hậu bối vẫn luôn ghi nhớ ân tình ..."

Tiếp đó, lão bảo:

- Nhắc đến khu mộ tháp, Túy Lúy ta nhớ đến một chuyện xảy ra năm năm trước !

Lão thuật lai chuyện xưa liên quan đến lần lão vì bị ngờ oan là đã lấy đi Họa Tháp Đồ của một đứa bé, nên phải đưa đứa bé đến tận khu mộ tháp.

Thuật xong, lão lại hỏi mọi người:

- Đứa bé đó sau này ta chưa lần nào gặp lại ! Vậy, phải chăng đứa bé đó đã liều lĩnh đi vào khu mộ tháp ? Phải chăng vì có xem qua Họa Tháp Đồ, đứa bé đã tìm gặp lão Viện chủ Dĩ An Viện ? Và vì thế, khi đi khỏi khu mộ tháp, đứa bé đó chính là tiểu tử đã tinh thông ảo ảo Phi Vân Thất Thức ?

Không một ai đáp lại vì lập luận của Túy Lúy Cái khá mơ hồ !

Tuy nhiên, chỉ có một người là đang tái diễn sắc mặt ! Đó là Kha Như Lục !

Nhận thấy điều đó, Thẩm Như Bích đã hỏi:

- Nhị sư đệ làm sao rồi ?

Kha Như Lục run giọng:

- Đại sư huynh ! Đứa bé đó ... đứa bé đó chính là ... là cốt nhục của Thạch Thừa Phong tiểu sư đệ !

Túy Lúy Cái thiếu điều muốn nhảy nhồm lên khi quát hỏi:

- Ô hay ! Kha đệ có lần nào gặp nó mà dám cả quyết như vậy ?

Bốn nhân vật là đệ tử của lão Viện chủ Dĩ An Viện cùng bản thân khắp người chờ nghe Kha Như Lục giải thích !

Kha Như Lục chậm rãi kể lại theo hồi ức năm năm trước:

- Tuân lệnh sư phụ, đệ luôn âm thầm ám trợ tiểu muội và cốt nhục của tiểu sư đệ. Tại Ly Sơn đệ buộc phải xuất đầu lộ diện là vì chuyện có liên quan đến Họa Tháp Đồ...

Chờ Kha Như Lục thuật xong, Thẩm Như Bích vội hỏi:

- Đành rằng lúc gặp lại, nhị sư đệ có nói cho mọi người biết qua cảnh ngộ của nhị sư đệ, nhưng sao không nghe nhị sư đệ nhắc đến Đông nhi ?

Kha Như Lục cười buồn:

- Đại sư huynh trách đúng lắm ! Chính đệ cũng đang tự trách đệ như vậy ! Vả lại mọi người nghĩ xem, liệu đệ có cách nghĩ nào khác một khi tiểu muội và Đông nhi lâm vào hoàn cảnh đó ? Cả hai không hề biết võ công, ngược lại, đối diện với cả hai lại là lão ác ma Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà ! Đệ nào dám tin có ngày gặp lại Đông nhi hoặc tiểu muội ?

Nữ lang nọ thấy mọi người quá tin vào điều suy diễn của Túy Lúy Cái, nàng kêu lên khuyên giải mọi người:

- Khoan đã ! Tiểu nữ vẫn có điều hầy còn ngờ ngờ !

Túy Lúy Cái lườm nàng:

- Tư Đồ cô nương muốn ám chỉ điều gì ?

Nàng nói:

- Ám chỉ thì không, tiểu nữ chợt nghĩ đến có điều không ổn ! Tạm cho rằng đứa bé đã gặp Túy Lúy tiền bối chính là Đông nhi của chư vị, vậy làm sao mình chứng được chính đứa bé đó là vị thiếu hiệp đã xuất hiện ở Dĩ An Viện ?

Kha Như Lục nói quả quyết:

- Ngoại trừ Đông nhi, không ai dám mạo hiểm tìm cách giải nguy cho bốn người đều là sư bá của hần.

Giác Hải đại sư thêm vào:

- A di đà phật ! Bần tăng cũng tin như vậy qua việc thiếu hiệp đó thẳng tay xử trí hai lão ma Đoạn Hồn và Đầu Đà cũng tại Dĩ An Viện.

Nữ lang nọ nhíu mày lộ vẻ khó hiểu:

- Vậy Thạch lão tiền bối thì sao? Nếu y đi thoát được khu mộ tháp không lẽ Thạch lão tiền bối không thoát được ?

Thẩm Như Bích cau mặt:

- Điểm này Thẩm mỗ đang nghĩ đến ! Trừ phi chúng ta gặp lại Đông nhi và nghe Đông nhi giải thích, chúng ta không sao hiểu được !

Nữ lang lại hỏi:

- Vẫn chưa hết, người xuất hiện ở Dĩ An Viện và người vừa gặp Túy Lúy tiền bối chưa chắc chỉ là một người.

Túy Lúy Cái phồng má trợn mắt:

- Sao không phải là một ?

Nàng giải thích:

- Người xuất hiện ở Dĩ An Viện chính Vũ Văn đại thúc đã tận mắt mục kích kiếp nạn của y ! Theo Vũ Văn đại thúc nhận định, y không những bị ác nhân bí ẩn phế bỏ võ công mà còn bị hành hạ ngược đãi đến thảm khốc nữa ! Y đã bị như vậy, liệu khi rơi vào Tỳ Ngộ Nhiệt Trì bằng cách nào y toàn mạng ?

Túy Lúy Cái dẩu môi:

- Thế sự nan thì thế sự kỳ ! Ta tin chắc cả hai chỉ là một ! Và nếu sự hung hiểm ở khu mộ tháp đã không làm gì được y, khi đó chỉ là một đứa bé, thì gì gì đi nữa cũng không hãm hại được y !

Vừa dứt lời, như để tăng thêm sự đề quyết lão bảo:

- Bằng không, ta không có cách nào giải thích lời của y dành cho ta, nói đến ân tình năm năm trước tại khu mộ tháp .

Kha Như Lục tiếp lời:

- Tư Đồ cô nương nói sao thì nói, mỗi tin chắc Đông nhi của mỗi chính là nhân vật này!

Không hẹn mà đồng, Thẩm Như Bích và ba vi đệ muội còn lại cùng gạt đầu tỏ ý tán thành điều mà Kha Như Lục tin tưởng.

Thấy thế, nàng chợt thở ra nhẹ nhẹ:

- Tiểu nữ mong rằng chư vị nghĩ đúng ! Thế lực của chúng ta càng lúc càng yếu kém so với dã tâm của U Minh Giáo ! Nếu có thêm một viên thủ đắc lực là y, tâm nguyện của tiểu nữ may ra thành sự thật !

Vũ Văn Mộ Điền rít lên:

- Có hay không có viên thủ, Vũ Văn Mộ Điền ta cũng quyết vì chủ nhân mà báo cừu rửa hận ! Chỉ vì gã Tây Môn Đạo có dạ bất lương, phản sư diệt tổ khiến tệt chủ nhân Đông Hải Thần Ni phải ôm hận đến chết.

Lộ vẻ đồng cảm với Vũ Văn Mộ Điền, Túy Lúy Cái tán thán:

- Người ta bảo nguừ tầm nguừ mã tầm mã thật không sai ! Tây Môn Đạo thì phản bội sư phụ, mục kia đang là Viện chủ phụ nhân lại cam tâm làm chuyện bại hoại, phản lại trượng phu ! Đôi gian phu dâm phụ thật là hợp nhau .

Kha Như Lục chợt hỏi:

- Đại sư huynh ! Lão Tây Môn Đạo đó, đại sư huynh có gặp lại lão lần nào chưa ?

Thẩm Như Bích lắc đầu:

- Chưa gặp ! Ta ngờ rằng kẻ đã hành hạ Đông nhi như Vũ Văn lão huynh đã mục kích rất có thể là lão.

Vũ Văn Mộ Điền lắc đầu:

- Vậy thì sai rồi ! Vóc dáng của kẻ đó không phù hợp với vóc dáng của Tây Môn Đạo.

Kha Như Lục kinh nghi:

- Không phù hợp ư ? Vậy kẻ đó là ai ? Sao lại đối xử với Đông nhi như vậy ?

Giác Hải đại sư bỗng thở ra:

- A di đà phật ! Mới có mục thái giáo chủ xuất hiện, chúng ta đã thân sơ thất sở như thế này rồi ! Liệu thêm lão Tây Môn Đạo nữa, chúng ta rồi sẽ ra sao ?

Túy Lúy Cái vụt đứng dậy:

- Được rồi ! Chư vị bất tất phải lo lắng ! Đã đến lượt bản bang phải vào cuộc ! Chư vị tạm thời ẩn thân nơi đây ! Túy Lúy ta sẽ đi tìm nào là Đông nhi cho chư vị, nào là Tây Môn Đạo cho Tư Đồ cô nương và nhất là tìm hiểu xem có kẻ nào có hành sự vừa bí ẩn vừa tàn độc nhấn tâm hành hạ tra khảo một người đã bị hấn phế bỏ võ công.

Thẩm Như Bích cũng vội đứng lên:

- Cái Bang là một đại bang trên giang hồ, quyết định của Túy Lúy lão huynh cần nên suy xét lại ! Đừng vì Dĩ An Viện mà di họa cho mấy vạn bang chúng Cái Bang.

Túy Lúy Cái bật cười:

- Ha...ha...ha... ! Họ Thẩm người đừng quên rằng Kha Như Lục còn là nghĩa đệ của ta ! Vả lại, dưới một cái ổ lật nhào làm gì còn một quả trứng nào nguyên vẹn ? Còn nữa, đây không phải là quyết định của riêng ta, tề bang chủ đã có mật lệnh và chỉ thị cho ta hành động rồi !

Giác Hải đại sư lộ vẻ kinh ngạc:

- A di đà phật ! Nếu lời của lão Túy Lúy là đúng, đây quả là phúc phận của võ lâm Trung Nguyên.

Nữ lang nọ nghi ngờ, nghiêng đầu hỏi nhỏ Đoàn Như Hồng Bạch:

- Bang chủ Cái Bang là nhân vật như thế nào, tiền... tiền bối ?

Cùng là nữ nhân, Đoàn Như Hồng Bạch không để lộ dấu hiệu kinh ngạc trước lối xưng hô có phần gượng ép và ấp úng của nữ lang:

- Tư Đồ cô nương nếu không ngại cứ gọi ta là cô cô .

Nàng cúi đầu như không muốn vị nữ lang trạc tứ tuần kia đọc được tâm tưởng của nàng qua đôi mắt lúng liếng:

- Tư Đồ Ngọc thâm tạ cô cô !

Đoàn Như Hồng Bạch giải thích:

- Bang chủ Cái Bang là một nhân vật có thể được xem là thần bí ! Bản lãnh ra sao, diện mạo thế nào, không mấy ai được rõ ! Ta chỉ biết rằng nếu gia sư được quần hùng ngưỡng mộ và mặc nhiên công nhận là thiên hạ đệ nhất nhân thì Bang chủ Cái Bang không phải là đệ nhị !

Túy Lúy Cái nghe được lời này, cười tít mắt:

- Ấy ! Đoàn Ngũ cô nương chớ nên nói quá lời ! Chỉ vì tề bang chủ vốn là người không thích phô trương, ít khi xuất hiện trên giang hồ . Lời đồn đại trên giang hồ, Đoàn Ngũ cô nương tin làm gì ! Lệnh sư mới đúng là Thiên hạ đệ nhất nhân, chính ta cũng phải ngưỡng mộ !

Giác Hải đại sư cũng đứng lên:

- A di đà phật ! Quý Bang chủ là nhân vật như thế nào, lúc sinh tiền gia sư có lần nhắc đến. Người bảo: Nếu Viện chủ Dĩ An Viện là thần long thì quý bang chủ chính là ẩn long.

Túy Lúy Cái bật cười sáng khoái:

- Ha... ha... ha... ! Nếu tộ Bang chủ biết được điều này sớm hơn, hẳn đã tìm đến Dĩ An Viện để thử so chiêu với Thạch lão ! Ha... ha... ha...

Vừa cười, Túy Lúy Cái vừa tung người bỏ đi, để lại cho mọi người nhiều tâm trạng khó hiểu..

Hồi 22

Là Chân Nhân Ất Bất Lộ Tướng Cao Nhân Tắc Hữu Cao Nhân Trị

Thạch Hiểu Đông dù đã đi được một đỗi xa nhưng vẫn mãi băn khoăn.

Chàng không tin một người có bản lĩnh như chàng hiện giờ lại có thể sơ ý đến vậy.

Chàng cố nhớ tất cả, cho đến từng chi tiết nhỏ nhất.

...Với cảm giác đói đến sắp lả chàng phải đi vào một tiểu trấn và tìm một phạn điểm !

Chàng bước vào và tình cờ đụng phải một lão khất cái vừa già nua vừa có vóc dáng của một kẻ mắc bệnh trầm kha !

Chàng lẩm bẩm:

- Khi đó, là do lỗi của ta, ta phải đỡ lấy lão ! Lão ốm yếu thì có ốm yếu thật nhưng đâu phải vì thế mà ta không phát hiện được lão để phải đụng vào lão ! Hiện nay, có một nhân vật nào đến gần ta trong vòng một trượng mà ta không phát hiện ? Hay lão thật sự là cao nhân cố tình che giấu hình tích qua dáng vẻ bệnh hoạn ?

Chàng cho tay vào bọc áo và mỉm cười:

- Tử Lệnh Bài vẫn còn ! Hà... ! Hôm nay sao ta lại ngơ ngẩn như thế này ?

Chàng mỉm cười vì ở ngôi phạn điểm đó chàng cũng cẩn thận sờ tìm Tử Lệnh Bài như bây giờ .

Chàng lại hồi tưởng chuyện xảy ra ở phạn điểm .

...Sau khi nói lời tạ lỗi lão khất cái bệnh hoạn, chàng vội vàng tìm lấy một bàn khả dĩ yên tĩnh và gọi thức ăn.

Chàng ăn như trả bữa nên phải gọi tiểu nhị đến ba lượt !

Mà tên tiểu nhị cũng lạ ! Chàng có ăn nhiều thì phạn điểm nơi y phục vụ mới có sinh lợi !

Được lợi, không lẽ vị chưởng quầy không tưởng thưởng cho y ?

Đằng này hoàn toàn ngược lại ? Chàng gọi thêm lần thứ nhất, y vui vẻ ! Lần thứ hai, y có phần bồn chồn, cúi bấn nhưng vẫn giữ được nét mặt tạm gọi là tươi tỉnh.

Đến lần thứ ba chờ khi chàng gọi thức ăn xong, y vừa bước đi vừa lầu bầu .

Không muốn tạo phiền hà, chàng nở sẵn một nụ cười chờ y mang thức ăn đến sẽ ban tặng cho y.

Nào ngờ, y vờ như không nhìn thấy, y đi như bị ma đuổi ! Ma xui quỷ khiến như thế nào, y đang vội lại va phải một lão khất thực !

Mâm thức ăn trên tay y rơi xuống.

Y luống cuống khom người định đỡ lấy ! Nhưng, lệ tay hơn, chàng nhẹ nhàng đón lấy mâm thức ăn mà không làm cho thức ăn phải rơi vãi.

Thay vì đáp tạ chàng, chàng vừa giúp y khỏi bị lão chưởng quầy quở mắng, y quay sang thóa mạ lão khát thực !

Lời lẽ của y càng lúc càng khó nghe khiến Thạch Hiểu Đông nhớ lại lần nào chàng còn bé.

Chàng biết y tìm cách mắng khéo chàng, vì chàng đã làm phiền đến y, sai y đi tới đi lui những ba lượt, chàng từ chợt dạ nhưng không lẽ lại phát tác với một kẻ không có võ công như y !

Lúc đó, lão khát thực cứ bị y thóa mạ mãi nên có phần sợ sệt đến thân thể cứ run bắn lên ! Lão phải chộp vào người chàng mới giữ được thăng bằng. May cho lão, nếu lão bị té ngã, tên tiểu nhị chắc chắn sẽ không tha cho lão cái tội làm bẩn phạn điểm không phải của y .

Chàng cố nhẫn nại, khuyên can y ! Để y mau nguôi giận, chàng cho tay vào bọc áo và lấy bừa ra một nén bạc khá nặng !

Không hề hối tiếc, chàng dúi cả nén bạc vào tay y ! Nhờ đó, y mau chóng đổi giận làm vui.

Y vừa bỏ đi, chàng đã ngó người kinh ngạc . Chàng mơ hồ nhớ lại rằng dường như lúc chàng cho tay vào bọc áo để lấy ra một nén bạc, chàng không chạm vào một vật mà chàng luôn cẩn trọng giữ gìn.

Lo sợ, chàng định cho tay vào bọc áo một lần nữa để tìm lại xem, vật đó thực sự hãy còn hay đã mất.

Không may cho chàng, lão khát thực vì được chàng trượng nghĩa cứu giúp cứ bấu lấy tay chàng là lằm bằm mãi những đáp tạ rất ư là không cần thiết !

Nếu thực hiện theo ý định là phải thu tay về, làm như thế lão khát thực đương nhiên phải té ngã, không đành lòng, chàng nói với lão vài câu và thậm mong lão đi cho rồi.

Nào ngờ, lão cứ huyên thuyên mãi không thôi và cứ tăng bốc chàng nào là công tử, thiếu hiệp, tiểu anh hùng, đại anh hùng...

Kính lão đắc thọ, chàng hết sức nhẫn nại. Bằng ngược lại, chí ít chàng phải bị lão mắng thăm nào là mục vô tôn trưởng, nào là xem người như cỏ rác.

Chàng còn đứng lên để dìu lão đi một đoạn ra đến tận cửa.

Chỉ khi đứng lên chàng mới nhận ra lão ! Lão chính là lão khát cái mà khi bước vào chàng đã đụng nhầm lão.

Chàng nhớ khi đó chàng đã nghĩ thăm:

"Ta và lão nào phải oan gia ? Trong nửa canh giờ mà chạm mặt nhau những hai lần, lạ thật !"

Tiến lão xong, chàng quay vội vào bàn.

Không muốn ai khác nghi kỵ, chàng chỉ dám lén lén nấn vào bọc áo, ở phía ngoài y phục mà thôi. Bằng không, nếu chàng tỏ ra hốt hoảng và mò tìm tứ tung ở trong bọc áo, ai khác nhìn thấy sẽ phải ngờ rằng chàng vừa bị lão khất cái bệnh hoạn cuỗm hết ngân lượng !

Như thế, chẳng phải chàng vô tình gieo tiếng oán cho lão không ?

Mà lão nào có lấy mất gì của chàng ? Đệ lục Tử Lệnh Bài, vật mà chàng ngỡ đã không cánh mà bay, vẫn đang hiện hữu bên trong bọc áo của chàng.

Chàng nhớ lúc đó chàng có thở ra một hơi khoan khoái:

- "Là ta chỉ bị thần hồn nát thần tính thôi ! Vật trong mình ta, kẻ nào ba đầu sáu tay dám chạm đến ? Huống chi, Tử Lệnh Bài hãy còn Cửu Độc U Minh, ai chạm vào đó thoát khỏi chết ! Hà... ! May mà ta không làm mọi việc ồn ào lên ! Nghĩ thật thương cho lão khất cái !"

Sau đó, chàng đã nhanh nhẩu đi tìm lão khất cái ! Chẳng có gì, chàng định bố thí cho lão chút ngân lượng để lão có điều kiện tìm đại phu chữa bệnh !

Mà cũng lạ đó chỉ là một tiểu trấn, chàng tìm đi tìm lại những hai lần nhưng lão khất cái bệnh hoạn dường như không hề tồn tại trên cõi đời ô trọc này vậy ! Chàng không tìm được lão .

Thoáng ân hận chàng chạnh lòng nhớ đến ân tình lão Túy Lúy Cái đã đối với với chàng năm xưa.

Năm đó, Túy Lúy Cái không vì bị ngờ oan mà mắng chàng ! Ngược lại, lão còn phải vì chàng lặn lội đưa chàng đến tận khu mộ tháp .

Nhớ lại đến đây, Thạch Hiểu Đông lẩm bẩm:

- Xem ra, ta hãy còn vị kỷ nhiều hơn là vì tha nhân ! Vậy mà lúc nội tổ hỏi, ta đã đáp, ta muốn đem lại đạo lý cho giang hồ, giữ gìn đạo nghĩa cho võ lâm ! Hừ !

Đang khi lẩm bẩm, có tiếng người gọi chàng:

- Tiểu thiếu hiệp lẩm bẩm điều gì có liên quan đến đạo nghĩa võ lâm ?

Chàng giật mình nhìn về hướng phát thoại.

Trước mắt chàng, dưới một cội cây bên vệ đường và cách chàng ngoài ba trượng, một lão nho sinh có dáng vẻ hoàn toàn nhàn nhã đang nhìn chàng bằng ánh mắt rất chân tình !

Chàng giật mình vì không ngờ một lão nho sinh như vậy lại có thể nghe được những lời chàng chỉ lẩm bẩm thật nhỏ !

Phải chăng lão nho này cũng là cao nhân ẩn thế, võ công phi phàm ? Bằng không, nếu chỉ là một lão nho bình thường, lão xuất hiện một thân trợ trọi ở đây để làm gì ? Và cần gì lão phải đề cập đến hai chữ võ lâm ?

Dù không muốn giao tiếp với kẻ lạ nhưng không lẽ cứ thế thản nhiên bỏ đi, chàng vòng tay cho có lễ:

- Văn bối chỉ thuận miệng nói bâng quơ vậy thôi ! Tiền bối bất tất phải để tâm !

Lão vẫn đứng, dáng điệu thật là tiên phong đạo cốt, vừa vuốt vuốt bộ râu năm chòm lốm đốm bạc, vừa gật gù hài lòng:

- Nói nghe hay lắm ! Nếu mọi người trên giang hồ thay vì dùng lời lẽ để thóa mạ nhau, cứ luôn lẩm bẩm mãi bốn chữ đạo nghĩa võ lâm, cảnh huyết lưu mãn địa làm gì phải phát sinh ?

Chàng lại giật mình vì lời nói vừa thống thiết vừa đầy ngụ ý của lão nho vô danh:

- Lời tiền bối nói ra có khác nào lời của thánh nhân ! Văn bối thật sự ngưỡng mộ !

Lão lắc đầu nhè nhẹ:

- Đời chỉ là kiếp phù vân ? Có nhiều người chỉ vì muốn được thiên hạ ngưỡng mộ đã phải lụy đến thân ! Lão hủ thật không dám nhận lấy hai chữ ngưỡng mộ của thiếu hiệp.

Chàng vái dài:

- Nghe tiền bối nói còn hơn đọc cả ngàn pho sách ! Văn bối...

Lão đưa tay ngăn lại:

- Cũng lại thế nữa rồi ! Tiểu thiếu hiệp không thể không tăng bốc lão hủ nữa được sao?

Chàng cười, vẻ hối lỗi:

- Văn bối vốn thật tâm. Cảm nghĩ như thế nào thì nói thế ấy, mong tiền bối lượng thứ !

Lão gật đầu tỏ ý hài lòng.

Nhìn chàng có phần nào dò xét sau đó lão bảo:

- Tướng mạo của tiểu thiếu hiệp là tướng mạo của quý nhân ! Chỉ tiếc...

Lão cứ chép miệng mãi mà không chịu nói thêm.

Chàng thản nhiên, hỏi cho có hỏi:

- Chi tiếc như thế nào, tiền bối ? Phải chăng văn bối không được thọ tướng ?

Lão nghiêm mặt:

- Lão nói thật, thiếu hiệp dù không phải hạng yếu tướng nhưng ẩn đường đang lộ rõ một điều ! Thiếu hiệp chớ nên khinh thường thuật Bốc Dịch, theo lão, thiếu hiệp sắp có họa sát thân .

Chàng cố nhin cười, kéo lão nho lại cho chàng... ! Chàng đáp:

- Sống chết là do trời ! Vẫn bói cứ việc phải mà làm, chết hay không chết, vẫn bói không kể đến.

Lão lắc đầu quây quây:

- Đành là vậy ! Nhưng thiếu hiệp đừng quên tại sao ai ai trong chúng ta phải nghĩ đến việc tu nhân tích đức ? Bảo là cãi lại thiên mệnh thì không phải, nhưng vẫn có câu Hoàng thiên hữu nhãn kia mà, thiếu hiệp ?

Chàng không tiện phản bác nên hỏi:

- Theo tiền bói, vẫn bói phải làm gì để tránh được họa sát thân?

Lão nghiêm mặt, chĩnh dáng như đang đề cập đến điều hệ trọng:

- Thiếu hiệp cho lão hủ hỏi mấy câu ! Tướng mạo của thiếu hiệp rõ ràng là người chánh phái, và thiếu hiệp vừa nhắc đến bốn chữ đạo nghĩa võ lâm, phải chăng thiếu hiệp đang có điều lo lắng cho giang hồ ?

Không thể không nói thật, chàng đáp:

- Đúng là có điều này !

Lão lại hỏi:

- Là đại kiếp nạn đang xảy đến cho võ lâm Trung Nguyên ?

Chàng hỏi lại:

- Tiền bói muốn ám chỉ điều gì ?

Lão bảo:

- Chuyện giang hồ, là người giang hồ phải quan tâm ! Lão hủ muôn nói điều đã xảy ra cho Dĩ An Viện.

Chàng chiêm niệm một lúc mới đáp:

- Vẫn bói chỉ có thể đáp, tiền bói đã đoán đúng !

Lão hít vào một hơi thật dài:

- Là U Minh Giáo ?

Chàng hồ nghi:

- Tiền bói thật sự là ai ?

Lão mỉm cười:

- Là người giang hồ .

Sợ chàng chưa hiểu, lão nói thêm:

- Cũng như thiếu hiệp vậy!

Chàng trầm giọng:

- Tiền bối biết văn bối là người như thế nào để nói lên câu so sánh đó ?

Lão đáp và đáp cao giọng:

- Dĩ An Viện hiện diện là để giữ gìn đạo nghĩa võ lâm U Minh Giáo hủy diệt Dĩ An Viện là hủy diệt luôn giang hồ đạo nghĩa. Lão hủ nói có điểm nào sai không ?

Chàng lắc đầu:

- Tiền bối nói tiếp đi !

Lão bảo:

- Nếu thiếu hiệp tán đồng và đang lo lắng cho kiếp nạn võ lâm, phải chăng vô hình chung đã xem U Minh Giáo đáng phải diệt trừ ?

Chàng không đáp ! Vì đáp là tự bộc lộ cho người không rõ lai lịch.

Lão hiểu nên ung dung tỏ rõ lập trường:

- Lão hủ đã nghĩ như vậy !Minh Giáo không được phép tồn tại.

- Tiền bối nói thật ?

- Đương nhiên là thật ! Còn thiếu hiệp ?

Chàng nhìn ngay vào mắt lão:

- Văn bối chỉ muốn hủy diệt U Minh Giáo cho đến tận gốc rễ.

Lão nho thoáng để lộ một tia mắt bàng hoàng nhưng kịp nói luôn thành lời:

- Bọn chúng đáng bị như vậy.

Chàng vòng tay xưng danh:

- Văn bối Thạch Hiểu Đông ! Thật may gặp tiền bối là người cùng chí hướng !

Chàng nói xong, chờ lão . Vì chàng biết rằng khi chàng xưng danh, để đáp lại, lão cũng phải xưng danh ! Bằng không, lão chỉ là kẻ trá ngụy, không đáng tin. Hoặc hơn thế nữa, rất có thể là người của U Minh Giáo .

Miệng của lão nho vô danh vẫn luôn nở một nụ cười hòa hoãn ! Vừa tiến đến gần chàng lão vừa hỏi:

- Đúng ra, đã lâu lắm rồi lão hủ không muốn hỏi đến chuyện giang hồ ! Vì thế, tính danh của lão hủ hầu như không mấy người nhớ đến ! Tây Môn Đạo, thiếu hiệp đã từng nghe nói đến tính danh này bao giờ chưa ?

Thoạt thấy lão dịch chuyển chàng có phần phòng bị . Nhưng nghe lão xưng danh, lại có những bước chân trầm ổn và khoan thai, Thạch Hiểu Đông nghĩ lão có thiện ý nên không lưu tâm nữa.

Chàng lắc đầu cười gượng:

- Văn bối bôn tẩu giang hồ không lâu, kiến văn đương nhiên hãy còn hạn hẹp ! Nếu đó là tính danh của tiền bối, quả thật văn bối chưa từng nghe !

Lão cười nhẹ:

- Lời của thiếu hiệp chứng tỏ thiếu hiệp không hề biết đối trá ! Nhắm đi nhắm lại, nếu có ai còn nhớ đến tính danh của lão hủ, số người đó e rằng chỉ đếm được trên đầu những ngón tay mà thôi ! Cụ thể như...

Lão bỏ lửng buộc chàng phải hỏi:

- Là những ai, tiền bối ?

Dừng lại cách chàng không đầy nửa trượng, lão kể:

- Cao niên nhất phải kể đến Thạch Hồ Lăng viện chủ Dĩ An Viện !

Chàng hoang mang vì không biết có nên nói cho lão biết rằng người vừa được lão kể đến thật sự không còn nữa !

Nhận ra sự hoang mang của chàng, lão hỏi với vẻ quan tâm:

- Thiếu hiệp làm sao rồi ?

Lão bước đến thêm hai bước nữa !

Chàng chưa kịp đáp và cũng chưa biết phải đáp như thế nào, một tràng những tiếng ho bất ngờ vang lên !

Chàng khẽ quay mặt nhìn về hướng vừa phát ra tràng ho dài và nặng nề !

Lão nho cũng đưa mắt nhìn về phía đó .

Chàng kinh ngạc vì nhận ra người vừa phát ra tràng ho nọ không ai khác ngoài lão khất cái già nua bệnh hoạn, chàng vừa cố tình tìm nhưng không thấy lão.

Lão khất cái bệnh hoạn đưa tay ôm lấy ngực và buông ra một tiếng giống với tiếng rên:

- Hừ...

Chàng cau mày, quay người định đi về phía lão khất cái.

Bất ngờ, lão khất cái bật kêu lên:

- Hãy cẩn trọng !

Giật mình, Thạch Hiểu Đông giương mắt nhìn lão khất cái.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, ở phía sau lưng chàng cô tiếng không khí chuyển động.

Toàn thân căng cứng, tâm trí bỗng bừng lóe lên một ý nghĩ:

- "Là lão nho ?"

Chàng vụt quay lại.

Vù...

Mục quang của chàng chợt long lên khi chạm phải tia mắt nhìn tinh quái và hiểm độc của lão nho.

Cùng lúc đó hữu thủ của lão nho cứ khoằm khoằm như vuốt chim ưng đang vỗ mạnh vào chàng !

Chàng nhanh tốc hất mạnh hữu chưởng:

- Lão chọn lầm đối tượng rồi ! Lui nào !

Vù...

Lão nho nỡ một nụ cười giảo quyệt khi bất ngờ xô nhanh tả chưởng:

- Thạch Hiểu Đông ! Lão phu nào có chọn lầm đối tượng ?

Ào... Ào...

Hữu chưởng của chàng và tả chưởng của lão nho liên chạm vào nhau, trong khi đó hữu trảo của lão vẫn cứ chộp vào chàng !

Chàng kinh ngạc vì hữu chưởng của chàng không đủ lực đẩy lão nho bật lùi như chàng đã nghĩ . Ngược lại, chỉ con một sát na nửa hữu trảo của lão chắc chắn sẽ chạm vào chàng !

Sửng sốt, chàng nhanh chân dịch bộ bước vội về bên tả .

Lão nho tràn người bước theo với bộ pháp thật sự ảo diệu !

Hữu trảo vẫn nhắm vào chàng, lão nho cười lạnh:

- Hừ ! Trảo thú của người kẻ cũng khá ! Trúng này !

Vụt !

Thần trí như chạm vào băng lạnh, tê cứng hẳn, Thạch Hiểu Đông cảm thấy bất ngờ khi lão nho có thân thủ quá linh hoạt:

Động nộ, chàng khoa nhanh tả thủ định gạt bắn hữu trảo của lão nho sang một bên:

- Chưa chắc như lão nói ! Xem này ! !

Như tia chớp lóe, tả chưởng của lão nhanh tốc lao ập vào chàng !

Khoảng cách giữa song phương quá gần, Thạch Hiểu Đông vừa chộp động hữu chưởng vừa vận khí bảo vệ tam mạch.

Bùng ! Bùng!

Tý lực của lão nho có khí thế thật sự mãnh liệt ngoài sức tưởng của chàng ! Tả chưởng của lão dù đã bị hữu chưởng của chàng kịp thời hóa giải nhưng khi chạm vào người chàng, lực đạo đó vẫn còn khiến chàng choáng váng.

Kinh ngạc không kém, lão nho bất ngờ quay tít song thủ với tiếng rít qua kẽ răng:

- Người càng lúc càng làm lão phu kinh ngạc đấy ! Nằm xuống nào !

Vừa nhìn thấy thủ pháp của lão nho, chàng hoàn toàn tỉnh ngộ ! Nhưng chàng chưa kịp đã có người khác kêu thay chàng:

- Di Hoa Tiếp Mộc ! Lão nho đúng là người U Minh giáo ! Thiếu hiệp hãy cẩn trọng !

Đó là giọng nói không còn chút nào bệnh hoạn của của lão khát cái và dù không có lời đề tỉnh của lão khát cái, một khi biết đó là thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc lẽ đương nhiên Thạch Hiểu Đông tự biết phải cẩn trọng.

Với khoảng cách quá gần, chàng đành thi triển Phi Vân chỉ lực để ứng phó .

- Lão ma phải nằm xuống thì có ! Đỡ !

Viu...

Lão nho bất ngờ cười lên: -

- Ha...ha...ha... ! Người trúng kế lão phu rồi ! Xem đây !

Vụt ! Vụt !

Soạt !

Đúng như lão nho vừa đắc ý, chàng quả nhiên lầm kế giương đông kích tây của đối phương.

Lão nho vừa thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc đó chợt biến đổi đó ! Lão chỉ khế dịch người là đủ để lẩn tránh ngọn chỉ Phi Vân của chàng ! Đồng thời, khi thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc không còn, song thủ của lão liền đổi thành song trảo và vồ vập vào vùng tâm thất của chàng.

Chàng chưa kịp hồi bộ đã nghe vùng tâm thất lạnh toát ?

Và khi định thần chàng nhìn thấy hữu trảo của lão nho đang chộp giữ đệ tục Tử Lệnh Bài của chàng !

Hối tiếc đến căm phẫn, vì đó là vật chàng định dùng để đánh đổi với Giáo chủ U Minh Giáo hầu nhận lại di thể của nội tổ chàng gầm lên vang dội:

- Lão ma ! Đỡ !

Vù... vù ...

Cùng lúc đó lão khất cái càng lúc càng làm cho Thạch Hiểu Đông thêm bất ngờ, lão tung người lao lên và quật ra một ngọn chưởng lực cực kỳ uy mãnh nhằm vào lão nho:

- Tây Môn lão ma ! Đỡ !

Vù...

Gương mặt của lão nho Tây Môn Đạo vụt sa sầm ! Lão bất ngờ phát mạnh ống tay áo.

Vù...

Một vầng bụi mù liền xuất hiện kèm theo tiếng kêu thảng thốt của lão khất cái:

- Độc vụ ... Thiếu hiệp mau mau bế khí .

Hành động ngược lại lão khất cái, là hồi hả nhảy lùi thật xa, còn chàng thì ung dung lướt đến, bất chấp độc vụ.

Chàng quát lớn:

- Nạp mạng !

Đến lượt lão nho thảng thốt

- Người không sợ độc sao, tiểu tử ?

Và khi vầng độc vụ hầy còn che lấp thị tuyến của chàng, chàng nghe lão khất cái từ phía sau hô hoán:

- Di Hoa Tiếp Mộc ? ! Mau đuổi theo lão, đừng để lão trốn thoát !

Ầm !

Tính Ngộ vì nhận ra ngọn kinh với thập thành công lực của chàng vừa bị Di Hoa Tiếp Mộc thủ pháp của lão nho làm cho chuyển hướng và va thẳng vào nền đất, chàng giật dữ lao ào đến !

Vút !

Tuy nhiên, nếu làn độc vụ vừa bị chưởng kinh của chàng làm cho tản mát thì bây giờ đến lượt bụi đất tung bay mịt mù che lấp đi hoàn toàn thị tuyến của chàng.

Không còn thìn thấy bóng nhân ảnh của lão nho đâu nữa, chàng gầm lên man dại:

- Tây Môn Đạo ! Lão đừng mong chạy thoát ! Ta không buông tha cho lão đâu.

Quyết phải thu hồi đệ lục Tử Lệnh Bài, chàng định động thân lao đi và tìm kiếm lão nho...

o0o